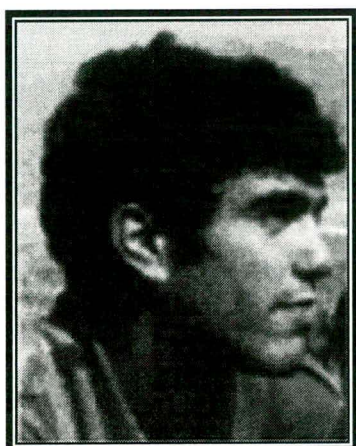

רב סרן גוני הרניק ז"ל

בן רעיה ומאיר

נולד בירושלים

בתאריך י"ז באב תשט"ז, 25/7/1956

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1974

שרת בחטיבת גולני

נפל במלחמת שלום הגליל

בתאריך ט"ז בסיון תשמ"ב, 6/6/1982

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 21 שורה: 3 קבר: 6

הותיר אחריו אם, אח ושתי אחיות

בן 26 בנפלו

קורות חיים

בן רעיה ומאיר ז"ל, נולד ביום י"ז באב תשט"ז (25.7.1956) בירושלים. גוני למד בבית-ספר יסודי על-שם יוסף לוריא. בשנת 1967, הוא נסע עם הוריו לשליחות בשבדיה, ולמד שם בבית-הספר היהודי בשטוקהולם. השנים שעשה בחו"ל הרחיבו את אופקיו של גוני. הוא הכיר ארצות זרות, הסתגל לצורת חיים שונה, למד ליהנות מסוגי בילוי אותם לא פגש בארץ, כמו רכיבה על סוסים וספורט חורף. היו אלו שנים לא קלות עבורו אך מעשירות מאוד. כשחזר לארץ, המשיך גוני את לימודיו ב"תיכון ליד האוניברסיטה". בשנת 1972, נהרג אביו בתאונת דרכים, וגוני בן 16 שנים. את לימודיו הוא סיים במגמה הריאלית.

כנער היה גוני תמיד עסוק במשהו. הוא חיפש מסגרות, שיאפשרו לו למצות את הרעיונות שהאמין בהם, את הצורך בידידות, ואת האפשרות להנהיג. הוא היה חניך, מדריך וראש גדוד בשבט "מודיעין" בצופי ירושלים. בן 15 שנים היה גוני, כשעבר קורס מ"כים בגדנ"ע. הוא שיחק כדורסל, והשתתף כנגן חצוצרה בתזמורת ירושלים.

בהיותו בכיתה י"ב, התנדב גוני לעבוד כאלונקאי בהדסה בזמן מלחמת יום-הכיפורים. זה היה מפגשו הקשה הראשון עם המלחמה, ובעקבותיו הוא עזב את גרעין הנח"ל - שהיה חבר בו - והחליט להתנדב לאחת הסיירות.

גוני גויס לצה"ל בנובמבר 1974, והתנדב לחטיבת גולני. לאחר הטירונות הרגילה הוא התנדב לסיירת, עשה בה את המסלול הרגיל וב-1976 סיים את הכשרתו בקורס קצינים. לאחר הקורס חזר גוני לחטיבה בתפקיד מפקד מחלקה באחד הגדודים. בעת מיבצע ליטני, הוא כבר היה מפקד פלוגה, ואחרי כן התמנה לקצין מבצעים של החטיבה. בשנת 1980, כשהוא בן 24 שנים בלבד, זכה גוני לפקד על הסיירת שבה החל כטירון והועלה לדרגת רב-סרן.

רב-אלוף במילואים רפאל איתן סיפר על גוני בראיון עיתונאי: "אני הכרתי את גוני כשנהיה למפקד הסיירת. ידעתי עליו גם קודם, אבל לא הייתה היכרות של ממש. מצידי היה אמון כמעט מוחלט ביכולתו שלו כמפקד, כמנהיג וכבן אדם. היחס שלי כלפיו היה יוצא דופן בהשוואה לאחרים, ואמת-המידה שלי הייתה היכולת שלו לתפקד והמקובלות שלו על החיילים. הצורה שדיבר והסביר לחיילים או הצורה שהיה מתוחקר לאחר המעשה. לדעתי היה לוחם לדוגמה. מנהיגות, דוגמה אישית, אומץ לב, ידע מקצועי טוב מאוד, מקובל על בני אדם.

"הוא היה יכול להתקדם בצבא בלי שום הפרעות... היה יכול להיות מח"ט גולני בקלות. מספיק לי לראות איך אנשים מתנהגים, איך הם מקבלים את המפקדים שלהם. אני רואה את ההתנהגות של החיילים, את האמון שהמפקדים משרים עליהם. שמעתי שהוא היה לוחם טוב ואמיץ וקצין טוב. ראיתי שהדיווחים עליו מתאימים למציאות, אולי אפילו לא משקפים לגמרי את הרמה האמיתית שלו. להשתייך לסיירת ולפקד על הסיירת, על אחת כמה וכמה, זה כבוד שכמעט אין שני לו".

נאמר על גוני, שלימד את הסיירת ועיצב את החיילים. הוא לא היה "נחמד מקצועי", כזה שבא לקראת פקודיו ועושה הכול לזכות באהדתם. היה חשוב לו שיעריכו אותו, אך הוא רכש את ההערכה הזו בדרכו הבלתי מתפשרת. חייליו מעידים עליו, שהיה פתוח להצעות ולשיפורים, ואף ביקש לשמוע דברי ביקורת על דרך פעולתו. אולם, בשלב כלשהו היה הוא הפוסק האחרון, המחליט והקובע, כיאה למפקד. בהדרגה רכש את אמונם של החיילים ואת הערכתם הבלתי מסויגת. חיילי הסיירת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ומפקדיה הם אנשים חושבים, בעלי כושר ניתוח גבוה. ואנשים כאלה הם שהלכו אחריו מתוך אמונה מוחלטת, מה שמעיד בהכרח על אופיו. אביגדור קהלני, שהיה מפקד אוגדה והכיר את גוני בזמן שהתרחשו מהומות הדרוזים ברמת הגולן, סיפר שהסיירת הייתה כ"מין סמל שהלך אחרי אדם אחד, אחרי גוני. ובכל מקום שאלו מה גוני אומר, מה גוני עושה, מה גוני החליט".

גוני אהב את הצבא, והאמין במה שהוע עושה בו. למרות זאת, כאשר סיים את תפקידו כמפקד הסיירת, במאי 1982, הוא החליט לעזוב את הצבא ולפנות ללימודי חקלאות. חלומו הגדול היה להיות בעל משק במושב, ואם אפשר לשלב את חיי הצבא בחיים חקלאיים. הוא התקבל ללימודים בפקולטה לחקלאות, ותכנן טיול לארצות-הברית עד לתחילת שנת הלימודים.

ביום שישי, ה-4 ביוני, חגג גוני בביתו מסיבת שחרור עד אור הבוקר. כששמע למחרת על החלטת הממשלה להיכנס ללבנון, טלפן לאביגדור קהלני וביקש להשתלב בלחימה. על סיירת גולני הוטל לכבוש את הבופור, וגוני ביקש לפקד על הקרב, שלקראתו הכין והכשיר את חייליו תקופה ארוכה כל כך. הוא הצטרף לכוח הסמח"ט, וכששמע על פציעת מפקד הסיירת החדש, לקח נגמ"ש ודהר דרך כפר מחבלים שלא טוהר כדי לחבור ליחידה. בדרך התהפך הנגמ"ש, וגוני רץ ברגל דרך הכפר עד שפגש בלוחמים. אחרי ארגון מחודש, הוא הוביל את הסיירת לקרב. במשך שעות נלחמו הוא ופקודיו במוצבים ובתעלות, עד שנכבש המבצר. גוני נפל במהלך טיהור התעלה האחרונה במוצב הבופור. על חלקו בקרב הוא קיבל צל"ש.

ביום ט"ז בסיוון תשמ"ב (6.6.1982) נפל גוני בקרב על הבופור, והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל. הוא השאיר אחריו אם, אח ושתי אחיות.

בני משפחתו וכל אוהביו הנציחו את זכרו בספרי שירה, בכתבות, בשירי זמר, בריאיונות ובהקמת אולם על-שמו בשבט "צופי מודיעין" בירושלים. חבריו מוסיפים לחיות עם זכרו, ולדבריהם, הם נושאים אותו עמם גם אל בני זוגם ואל ילדיהם. הוא נמצא בליבות כל מכריו.

סגן מפקד חטיבת גולני בזמן מלחמת לבנון וחברו הטוב של גוני העלה קווים לדמותו: "גוני היה אחד המפקדים הצעירים והמוכשרים,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הדינמיים והמבטיחים אשר צמחו לחטיבה בתקופתנו. לגבי, אישית, היה ונותר אחד הקצינים היותר טובים שאני פגשתי. הכרתיו לפני שנעשה מ"פ ועד מותו. בעיני הוא היה צבר גאה אוהב הארץ. אני יכול רק לנחש מה היה חושב על מלחמה זו. אבל בדבר אחד אני בטוח, הוא לא היה נוהג אחרת מכפי שנהג. הוא היה מצטרף שנית וללא היסוס (למרות שלא חויב), כועס על שלא הודיעו והזעיקו אותו קודם, ומרעיש עולמות, למרות שבעצם הוא שוחרר. הוא לא היה יכול לנהוג אחרת. לחצות כפר שלא טוהר, להתהפך עם הנגמ"ש ולהמשיך בריצה עד לחבירה עם היחידה - זה גוני. אלה שהכירוהו ידעו שההתנדבות, ההליכה בראש, האחריות לחיילים ולתפקיד, המסירות, אופיו, חינוכו והדברים שהאמין בהם, לא היו מאפשרים לו לנהוג בצורה שונה גם לו רצה. ולכן גוני נפל על מה שהאמין. הוא היה מאלה שצריכים לעצור אותם, ולא לדחוף אותם. ביחסו עם החיילים היה קפדן, לא קפדנות מתוך אטימות והתנשאות שבשררה, אלא מתוך אמונה שמוטב למפקד יחידה להקפיד בקטנה כבגדולה. הוא לא אהב להתפשר בצבא, לא עם עצמו ולא עם אחרים. זה לא קל לזכות באמונם של חיילים, והוא זכה. בשם חבריו ומפקדיו, מן הראוי שידעו כולם: גוני פעל, נלחם ונפל על ברכי מה שגודל".

לאות ולעדוּת

כי רב סדן הרניק גיורא גוני ז"ל

מ.א. 2234284

מילא תפקידו

במלחמת שלום הגליל

תיאור העיטור

רס"ן גוני הרניק ז"ל השתחרר משירות סדיר ערב פרוץ מלחמת "שלום הגליל". בפרוץ המלחמה ומבלי שנקרא לשירות התנדב רס"ן גוני הרניק ז"ל כלוחם בחטיבת גולני. בהתקבל הידיעה על פציעתו של מפקד סיירת גולני - בדרך לכיבוש הבופור, התנדב רס"ן גוני הרניק ז"ל לשמש כמפקד הסיירת החטיבתית. ע"מ לחבור עם הכוח הפורץ עבר רס"ן גוני הרניק ז"ל באזור כפר עזין שטרם טוהר, הנגמ"ש בו נסע התהפך ונגרמו לרס"ן גוני הרניק ז"ל חבורות בגופו, למרות זאת המשיך במשימה, רץ לעבר היחידה, חבר עמה ואירגן את הכוח, לכיבוש הבופור. בעת הלחימה על כיבוש היעד נפגע ונפל. במעשיו אלו גילה רס"ן גוני הרניק ז"ל רוח התנדבות ודבקות במטרה.

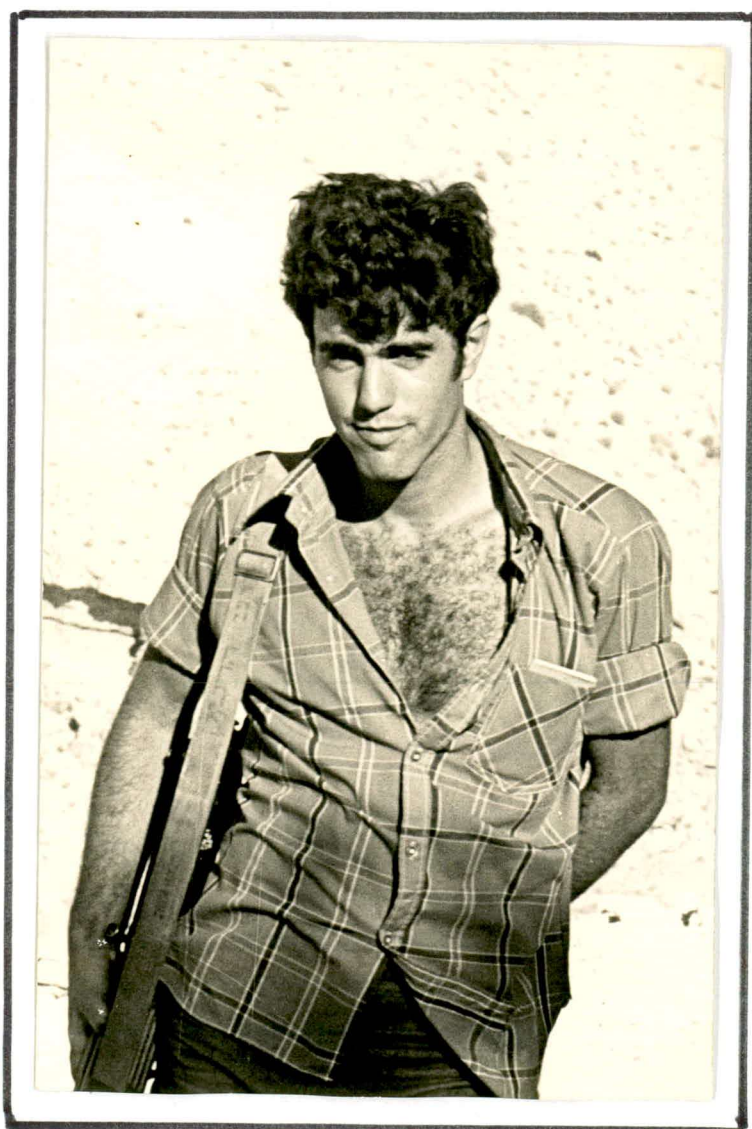
על מעשה זה הוענק לו

צל"ש מפקד האוגדה

לפי חוק העיטורים בצבא ההגנה לישראל

הווי
הדרניק

רס"ן גוני הרניק

בנם של רעיה ומאיר
אחיהם הבכור של רוני, דנה ונועה
נולד בירושלים ב־י"ח באב תשט"ז · 25.7.56
נפל על הבופור ב־ט"ז בסיון תשמ"ב · 6.6.82

על הפעולות שביצע כמפקד סיירת שמענו בבית רק אחרי שנפל. הוא לא דיבר הרבה על מעשיו בצבא, אבל הרגשתי שהוא מרוצה. כשגמר את התפקיד, החליט לעזוב את הצבא – לפחות לפסק זמן – לראות את העולם ולהתחיל ללמוד. בשום אופן לא הסכים ללמוד על חשבון הצבא אלא לעשות זאת בכוחות עצמו כדי שירגיש חופשי בהחלטותיו. התקבל לפקולטה לחקלאות ברחובות, ורכש כרטיס טיסה ל-10.6.82 "לחרוש" את ארה"ב.

ביום שישי בערב ערכנו לו מסיבת סיום. רוב חבריו מהצבא כבר לא יכולים היו להגיע בגלל הכוונות. אבל עדיין רקדו כאן עד אור הבוקר. ביום ראשון היה גוני אמור להגיע לבקו"ם להשתחרר סופית. במקום זאת נסע בשבת לחטיבה, הצטרף לכוח סמח"ט ובילילה בין ראשון לשני, כששמע שהמפקד החדש של הסיירת נפצע, דהר דרך כפר לא מטוהר מאויב וחבר עם הסיירת. בראש חייליו עלה על הבופור, פיקד על הקרב ונפל עם כיבוש המבצר.

גוני לא השתחרר מצה"ל. הוא נשאר עם חבריו ופקודיו עד רגעו האחרון. גוני שירת בצבא כשמונה שנים. מאז התגייס כטירון בן 18 ועד שהיה בן 25. מטבע הדברים נפגש באנשים רבים בזמן השירות, והם ראו אותו במגוון תפקידים.

ניצן הכיר את גוני עוד מה"צופים". הם נפגשו ביום הראשון בבקו"ם והלכו במסלול מקביל, עד שניצן עזב את הצבא בגמר תפקיד מ"פ. בעצם הכרנו עוד בצופים. היינו באותו גרעין, הוא מירושלים ואני מרמת גן. אחר-כך נפגשנו ב"שוק העבדים" בבקו"ם. היה מצחיק. ישבנו שם במדים מוזרים וכבר דיברנו על הסיירת ועל קורס קצינים. בטירונות לא היינו באותה מחלקה, אבל נתקלנו זה בזה מדי פעם. נפגשנו במבדקים לסיירת. חילקו אותנו לכיתות – קריעה אמיתית. במבדקים גוני התבלט. סחב אנשים, גרר אחריו שלושה קיבוצניקים – גוני ואני היינו העירוניים היחידים. באחד השלבים הרגשתי שאני נגמר. בא אלי הרפז ואמר: שמע אתם עירוניים, תראה איך גוני סוחב – משכתי גם אני וסחבתי. זהו. התקבלנו שנינו. היינו ביחד בצוות. התחיל הסיפור בסיירת – קריעות, אימונים, גוני מא"גיסט ואני אר.פי.גיסט חיינו בשלושה אוהלים. שניים – קיבוצניקים, ואחד – "שאר העולם". אני הייתי רץ טוב, וגוני חייל טוב מאוד. מא"גיסט. קיבלו אותנו אבל זה לא היה קל. ניווטים – גוני לא ראה כל-כך טוב והסתיר את זה. היינו צוחקים עליו שהוא מנווט בלי לראות – גם זה משהו. ישנו מיטה על-יד מיטה במשך

שנתיים. גוני היה מסודר – מקפצים אותנו בלילה בודקים נשק, חגור, מים במימיה. הדבר הכי קטן – מפרידים אותך ושמים בין "האנשים הרעים". אצל גוני המא"ג היה נקי. ולמרות שמקובל שבצוות עוזרים למא"גיסט לנקות את הנשק, גוני לא הסכים. ישב וניקה לבד. הוא היה תמיד פיקס. לגוני היה כושר עזר לאנשים. הדאווין של הסיירת היה ללכת הביתה זרוק מלוכלך בלי גומיות. גוני למרות שהיה מסודר שיחק גם את המשחק הזה. קיבלנו ראשונים בצה"ל רובה גליל; זה היה משהו לצאת הביתה עם גליל. אני תמיד אומר שמכירים אדם אחרי 70 ק"מ אלונקות. וגוני ואני סחבנו הרבה אלונקות. שם אתה רואה – שחברה "גאוות היחידה" פתאום אחרי 30 ק"מ כואבת להם הבטן, מרגישים לא טוב, גוני – לא. יזיל ריר אבל ימשיך ויגמור.

הלכנו יחד לקורס קצינים. זה היה מחזור מלא ביוצאי סיירת, כבר לא היה בראש שלי להתבלט. גוני לא נהנה מהברדק. אצלו פקודה היתה פקודה. רוצנו רצינו רק לגמור את הקורס, אבל גוני השקיע. הגענו לגדוד 51 סג"מים צעירים, והמפגש עם הרובאים היה עבורנו הלם. לקח לנו זמן להסתגל לחיילים שהם לא מתנדבים. גוני ואני היינו נפגשים, מנסים לייצר האחד לשני, לפתור בעיות.

מאוחר יותר היה נתק – אני הלכתי להיות ממ"ח בבה"ד 1, וגוני היה קמב"ץ חטיבה. הוא היה הקמב"ץ הטוב ביותר שהכרתי. קרא הרבה ספרים, הרבה ספרי מלחמה – תורות לחימה. כשהיו לי שאלות העדפתי לשאול אותו, ולא את המג"ד. הוא עזר לי בשאלות טכניות, נשק, חומרי חבלה. פעם המפקד אסף אותנו ואמר: "אתם צוות הקצינים הטוב ביותר שהיה לי – גוני קמב"ץ, אתה מ"פ ואריש סמ"פ".

בתקופה אחר-כך כבר ידעתי שאני משתחרר. הכרתי לו שכנה שלי והם היו חברים. נפגשנו בתל-אביב. היה בא אתנו למסיבות ועל המקום היה נרדם. חייל. יום אחד עשיתי מילואים בצפון ונכנסתי לבקר אותו בסיירת. עוד לא ראיתי גוני מאושר כל-כך, כמו שראיתי אותו בסיירת. הוא היה מלא גאווה, ואמר "תראה את החברה האלה. האנשים על הכיפק" – זאת היתה הפסגה שלו להיות מפקד הסיירת. הראה לי איך הוא בונה את היחידה. ראו שהוא מאושר שעושה משהו טוב. אנשים שיכול היה לדבר אתם. אני נסעתי לארה"ב ופתאום קיבלתי ממנו מכתב שהוא משתחרר – ושאבוא לפגוש אותו בשדה התעופה. הכל כבר מסודר בשבילו – חדר, מכונית, ואז ב-7.6 צלצלה חברה ואמרה שגוני נהרג.

גבי פגש את גוני כשהיה מ"פ בחטיבה. היה מפקדו וידידו. "הכרתיו לפני

שנעשה מ"פ ועד מותו. דרך הקווים והאימונים בגדוד. דרך מבצע ליטאני בו קיבל פיקוד על פלוגה במהלך קרב, כאשר מפקדה נפצע, דרך הסיירת ומבצעי הבטי"ש. ובדרכו האחרונה, דרך המלחמה. אולי משום כך קשה לי לדבר על גוני כעל אחד שאיננו. קשה לדבר על כל אחד שנפל, מאחר שנדמה לך שהמלים, בין הכתובות ובין שבע"פ, אינן ממצות, אינן מגדירות את האיש, את אופיו, מאוייו ומסכת פעליו. וגם מאחר שמלים ותיאורים, מוצלחים ככל שיהיו, אינם יכולים להתמודד עם זיכרון חי וטרי של אדם, ערני ונבון, פעיל וחיוני. ומעל לכל – זה כואב.

ואף-על-פי-כן, חשוב שנעשה זאת כאשר מדובר בגוני ובשכמותו. מנקודת מבטו של מפקד וחבר, נקודת המבט שלי, הוא מסמל את המלחמה ואת כל האחרים. זאת המלחמה שבה הוא נפל. יישובי הצפון, פיקוד הצפון, גדר המערכת, מרדפים, חדירות, מבצעים מעבר לגבול, צוותים ביישובים ובקיבוצים, בדיקת מעברות, מארבים, קטיושות, הבופור... הצפון. זאת היה סביבתו של גוני בשנים האחרונות, שלו ושל יחידתו, כמעט ממלכתם. שמעת אותו ואותם ב"חלמיש" – הרשת המרחבית: "נוקס" – "קודקוד", "עבור לשלנו"... וכן הלאה. נמצאים בכל מקום, מהירים, יעילים. משרים ביטחון.

מבחינתו של גוני, הבופור היה סגירתו של מעגל – מעגל קטלני. בעיני הוא היה "דבר-גאה", קצין מצטיין, ואוהב הארץ. אינני יודע מה בדיוק היה אומר גוני על מלחמה זו, לו היה חי. אני יכול לשער. אולם, בדבר אחד בטוח אני שאינני טועה, הוא לא היה נוהג אחרת מכפי שנהג. הוא היה מצטרף שנית, וללא היסוס (למרות שלא חויב), כועס על שלא הודיעוהו, והזעיקו אותו קודם, ומרעיש עולמות כפי שהרעיש, למרות שבעצם הוא שוחרר. הוא לא יכול היה לנהוג אחרת.

לחצות כפר שלא טוהר, להתהפך עם הנגמ"ש ולהמשיך בריצה עד לחבריה עם היחידה, זה גוני, כשם שלטהר בונקר במהלך לחימה זה גם גוני.

כשם שבאותה מידה לומר לך מי אתה ומה אתה, ישר לתוך העיניים ולעיתים בצורה בוטה, זה גם גוני. כמו גם לדבר עם חברים שבת קודם למלחמה, באזרחי ועם החברה, על הליכה למושב, אולי לימודים, על רגיעה, פסק זמן... ובשבת שלאחריה, להשאיר הכל מאחורנית ולהתייצב

בחטיבה לחפש תפקיד, בלי שנתבקש או נקרא לכך. אמיץ – היה.

הוא לא יכול היה לנהוג אחרת, ואלו שהכירוהו ידעו: שההתנדבות, ההליכה בראש, האחריות לחיילים ולתפקיד, מסירותו, אופיו, חינוכו, והדברים שבהם האמין לא היו מאפשרים לו לנהוג בצורה שונה, לו גם רצה.

כל אלו הניעו אותו, כמו גם הרצון לקחת חלק, להיות שותף במשימה הקשה. ולכן גוני נפל על מה שהאמין.

בעבודתו גוני היה מאלו שצריכים לעצור אותם ולא לדחוף אותם. יחד עם זאת, לא הכל בא לו קלות. הוא עבד קשה, הזיע, היה חשוב לו גם מה יאמרו האחרים.

ביחסו עם חיילים היה קפדן, לא קפדנות מתוך אטימות או התנשאות שבשורה, אלא מתוך אמונה והכרה שמוטב למפקד וליחידה להקפיד בקטנה כבגדולה.

גוני לא אהב להתפשר לא עם עצמו ולא עם אחרים בצבא. גם כאשר ידע שיוכל להשיג ו/או לפתור בעיות בדרכים שאינן מקובלות, ובכל מיני "קיצורי-דרך", לא נהג כך. לא פעם שמע על אחרים שעושים זאת ומצליחים, אבל הוא מצפונית לא יכול היה לנהוג כך. הוא קיווה שהחיילים יודעים לעשות את ההפרדה. והם ידעו.

היה לא קל, לזכות באמונם של החיילים והמפקדים שלו, ובתקופה של שגרה בפרט. והוא זכה.

שם אתה צריך לתת מעצמך, ואם אין לך אז לא הצלחת. והוא הצליח. די היה בקולו בקשר לאחר פציעתו של קפלן כדי להרגיע את כולם, ולכן מן הראוי שידעו כולם: גוני פעל, נלחם ונפל על ברכי מה שגודל.

עמוס היה קמ"ן וגוני מפקד סיירת כשנפגשו:

גוני היה קצין צעיר מאוד יחסית ליחידות אחרות. היה רב-סרן בגיל עשרים וארבע, דבר שאינו מקובל. עבדנו יחד הרבה על מודלים של הבופור. זה היה מין סמל. אני זוכר ויכוח גדול עם החטיבה בתרגיל ב"קלעת נמרוד". הם רצו "רטוב", וזה היה בהחלט הטוב ביותר מבחינה צבאית. גוני ואני נחרדנו מפגיעה ביעד ארכיאולוגי-היסטורי כזה. בסוף הושגה פשרה. גוני דיבר איתי הרבה על מבנה מבצרים עתיקים בארץ.

הוא הראה לי את "גמלה" והסביר את המבנה שלה. ציטט את יוסף בן מתתיהו. היו לו דעות משלו על האיש. גוני חשב שאולי היה היסטוריון טוב, אבל בוודאי שלא היה מפקד טוב. על העריקה שלו לצד השני לא רצה לדבר. אולי סלד מכך.

אני זוכר פעולה שבה הכוח של גוני היה צריך למעשה לשמש כוח הסתה. בדיעבד יצא שהם ניהלו שם את הקרב העיקרי. שמעתי אותו בקשר – גוני ירה, והסגן שלו אמר: "אחי, אתה כמעט פוגע ביי", והוא תוך כדי לחימה, כבדרך שיחה עונה לו "אחי, אל תדאג אני רואה אותך". המקצועיות שלו היתה מעל ומעבר. ואם היה לגוני דבר שאפיין אותו, זה שהוא לא פחד. בביצוע הראשון שהיינו יחד הרגשתי שהוא זה משהו אחר – הפחד היה רחוק ממנו.

אני זוכר את פעולה ב' 81; היינו מעבר לגבול ותוך כדי ההיערכות יצא מחבל. חשבתי שהוא ישבש את הי"ש" ושנזדקק לארטילריה – אבל הבחור הזה גוני לא היסס – קם ירה בו פעמיים עם משתיק קול מאחור. זה נשמע כמו משק יונים. עבר ההלם הראשון והוא צעק: "קדימה – אש!". בשלב הזה אף לא אחד עיכל את זה שהוא ירה ראשון.

היתה לו העזה שיש למעט אנשים. הוא תמיד ביצע מייד את מה שאמרו לו – אבל דאג שדעתו תישמע בדרגים הגבוהים ביותר, גם אם היא לא תאמה את דעת מפקדיו הישירים. הוא אמר הכל, בכל פורום, גם אם זה לא מצא-חן-בעיני כמה ממפקדיו.

מפקד אחד אמר לו פעם בחיבה: "מה אתה חושב שאתה מבקר המדינה?", אבל הוא באמת חשב כך. מצד שני גם כשהציג את דעתו באופן ברור לגבי עניין מבצעי, היה נותן לסמ"כים שלו להביע את דעתם, אם היו להם רעיונות אחרים, גם בפורום גבוה יותר. היה אומר – כך אני חושב, אבל כדאי שתשמעו גם את דעת נ. או צ.

הוא היה פתוח לביקורת בצורה בלתי רגילה. היה לו פנקס קטן ובו היה רושם הערות. מצד שני הוא רצה לשלוט בדברים ברמה צבאית הרבה מעל למקובל בדרגה שלו. נפגשתי איתו לאחרונה בשבת בבוקר – היה ברור שהבופור הוא שלו. אם במסגרת מבצע מבודד או במלחמה. הוא זכר את הכל וביקש רק מפת קוד. רצה המזל ומפקד אחר שהחליף אותו שבוע קודם – נפצע. זה אולי גורל, אבל גוני תמיד אמר: "חבריה, לא יעזור לכם כלום. זה שלי". וכך היה.

כמפקד אין ספק שחשובה ביותר היתה דעת הפקודים עליו. נביא חלק מדברים שנאמרו בהקלטה לתכנית רדיו "הקרב על הבופור".

אייל:

כשגוני הגיע ליחידה, היתה הרגשה שעבר אצלנו "חתול שחור" – היחידה איבדה שלושה מבניה: אלדד צפריר במשגב עם, גיא שלו ברמת ארנון וויניב שקמה באימונים. בפעולה הראשונה – ריכוז גוני את היחידה ואמר שצריך להוציא את החתול השחור. הוא אמר שצריך להוציא את זה ולעשות פעולה חלקה. זאת היתה פעם ראשונה שפעלנו עם מסוק. – נחיתה בעורף אויב, צי רחוק ברמת נבטיה. פיצוץ בית מחבלים וחזרה לשטחנו. הגיעו יאנוש והרמטכ"ל ועברנו על התכנון. הכל התבצע א-א. ביצענו את המשימה. לא פגענו בסביבה וחזרנו בלי נפגעים. שברנו את הקרח...

למרות שגוני עבר את מסלול הסיירת, היה גם גדודאי – כלומר הוא היה במסגרת החטיבה בתפקידים שונים. זה דבר שאנחנו לא מכירים וחסר אצלנו. גוני היה מסודר מאוד. דרש מסגרות. הגדרות לנושא חינוך. היה נגד הברדק – ואצלנו היה ברדק. הוא ניסה להשפיע בעצם אישיותו. פגישות תכופות.

ת: אחת התכונות הגדולות שלו שידע לקבל ביקורת. עד לרגע שטען שאנחנו מגזימים ואז חתך. הוא שמע אותנו, את הדעות והוויכוחים שלנו וברגע שזה הגיע אליו חתך. עד הדברים הקטנים ביותר. ג: הכרתי את אחיו, וכמובן את דנה, וגם את אחותו הקטנה ראיתי; אבל ברגע שאני מכיר את האמא, שמגדלת ומחנכת, ואת הבית – זה לגבי הרקע. וכשהתמונה נשלמה לגבי הבנתי שמה שהנחה אותו זאת ציונות. זה לעשות וליצור דברים. לבנות חברה. לחנך נוער.

הכוונה שלי – הפקודות שלו תמיד היו אותן פקודות. גם בעניין הדרושים בצפון וגם כשירדנו לימית בדרום, וביהודה ובשומרון – מילוי פקודות עד תום. טוהר נשק וידיים נקיות. לבצע כמו שהוא עשה. לדעתי, זה ציונות. המחשבה האישית הנחתה אותו. הוא אהב מאוד את הארץ. אהב לטייל. יצא לי לטייל איתו ביהודה ושומרון. היה מאוד בעד ניווטים בארץ עם הסברים על ידיעת הארץ וההיסטוריה, גיאולוגיה וגיאוגרפיה. כל מה שאפשר לתת לחיילים. הוא אהב את הארץ מבחינת חברה. עודד את העבודה בקיבוצים, לא רק כדי להשיג כסף לפעילות תרבותית, אלא משום שראה בזה חינוך לעבודת אדמה. זה נתן המון. אפשר היה לראות את השוני ביחידה מבחינה חיצונית. טיפוח דשא ונוי – זה הרבה בעידודו של גוני. וברגע שהוא חייך חייל, זאת עוד לבנה – בלוק – בחברה הישראלית.

חייל מהצוות הצעיר סיפר במכתב: ישבתי בנגמ"ש וממש פחדתי מאוד. זאת היתה הפעם הראשונה שלי בפעולה ופחדתי. פתאום ראיתי שלוש דמויות בחשכה, ולרגע רציתי לפתוח באש — אבל גוני זיהה את עצמו. הרגשתי הקלה גדולה. מאותו רגע הפסקתי לפחד בכלל. אבל גם חשבתי: כאן הולך להיות סיפור. סיפור גבורה שייגמר לא טוב.

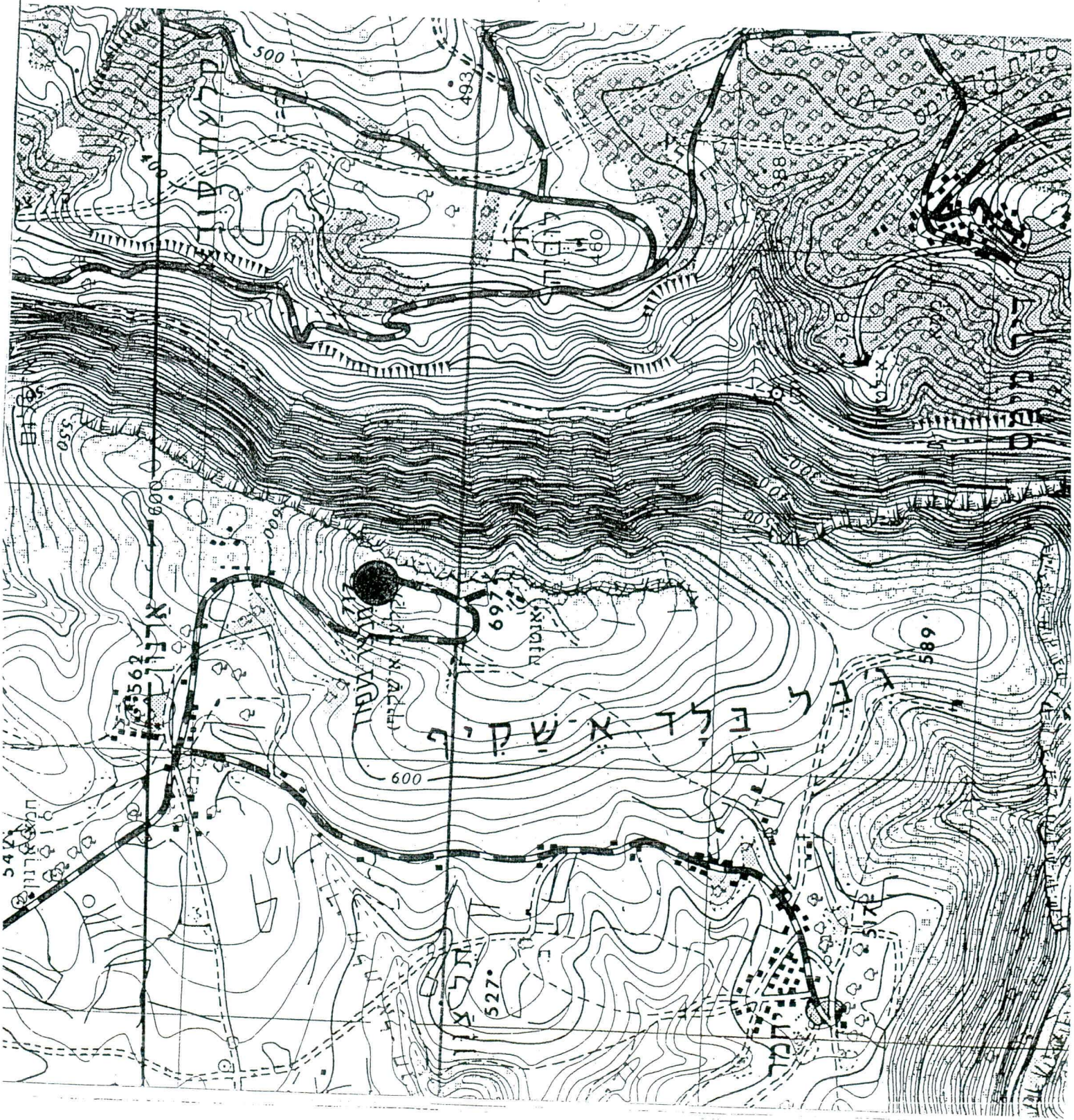

אני פחות שם עכשיו דגש על הקצינים שעבדו איתו צמוד. אני מדבר על חייל. חייל טירון, שברגע שהוא יודע מי זה גוני הרניק, המפקד שלו, זאת כבר הערצה לא רק אהבה. וכשהוא אומר "ימינה", חבריה ילכו ימינה; וכשהוא הולך שמאלה, חבריה ילכו שמאלה. וכשגוני הגיע בלילה, בקרב ליחידה, והדליק אורות בנגמ"ש שלו, הזדהה כ"קודקוד נוקס" אפשר היה לשמוע מכל הנגמ"שים, דרך כל הפלדות, את הנשימה לרווחה. וכשגוני אמר "קדימה", חבריה הדליקו אורות ונסעו קדימה למרות שידענו שיש תול"רים למעלה, וידענו שיש שם ארטילריה וכלי נ"ט. הדלקנו אורות ונסענו קדימה.

כמובן, כל אחד חושש לחייו — אבל הביטחון שהיה לנו, גם מפני שאנחנו מעריכים את עצמנו וגם מפני שהערכנו מאוד את המפקד. ידענו מה הוא עושה, נתן לנו ביטחון. הוא הלך רגע הצדה, חשב, בנה תכנית הכוונה. התחיל ללכת רגלית — התחלתי לירות לחפות עליו והוא חדל אותי. תוך כדי תנועה פיצל את יובל ברתק, והלך ומשך את הכוח בראשו. אחריו הלכו מוטי ואביקס. הלכנו עד ההיתקלות. בשלב הזה הוא צעק: "קדימה — הסתער", דילג את הכח של החה"ן — שהיה נספח אלינו, שלח את אביקס — בשלב זה אסור היה לו, כמפקד הכוח, להיות קדמי — אבל אביקס ורזי נפגעו. — וגוני רץ עם מוטי לטהר את התעלה האחרונה. אחד זרק רימונים והשני חיפה. כשגוני רץ קדימה פגע בו מחבל והוא נהרג. זה היה סוף הלחימה על הבופור. הבופור היה שלו.

רמטכ"ל רב אלוף (מיל) רפאל איתן שמע על גוני עוד לפני שפגש אותו אך הכיר אותו ממש כשהיה למפקד הסיירת. אומר עליו רפול: "מצדי היה אליו אמון מוחלט ביכולת שלו כמפקד כמנהיג וכבן-אדם. את אמת המידה קבעתי לפי היכולת שלו לתפקד, המקובלות שלו על החיילים והאמיתות שבו. כל דבר שהיה — היה אמיתי. עם זאת היתה תכנית מבצעית, הצורה שבה דיבר אל החיילים, והאופן שבו היה מתווכר לאחר מעשה.

לדעתי, הוא היה לוחם לדוגמה בכל האספקטים שאנחנו מונים בלוחם מנהיגות, דוגמה אישית, אומץ לב וידע מקצועי טוב מאוד. אני רואה את המשמעת המבצעית, את ההתנהגות של החיילים, את האמון שהמפקדים משרים על החיילים. כלוחם ותיק אלה דברים שאני מבחין בהם בקלות. סיירת היא יחידת עילית, שצריכה למלא תפקידים שיחידות רגילות לא מסוגלות למלא. להשתייך לסיירת, ועל אחת כמה וכמה לפקד על סיירת, זה כבוד שכמעט אין שני לו".

שלום עכשיו

יריעות אחרונות

יום שישי, כ' בסיון תשמ"ב — 11.5.1982

חיים חפר

בינתיים

אני יודע שחשבון זהה קבר, אבל בינתים •
• אני נלחם עם רעי ובני בהרוק שנים • ואני
רואה נחר אתם, את הקטל והמכות בעינים •
ונחר אתם אני את המסתור ואת תחנים בקבש •
• ורץ שחוח ומטרף אל הקריאה: „חובש ו” •
• ואני נע, עיף מאד, בשירות ובצירים הפך •
בילים • ובדקיות הלחקה האלקטרונית, אשר •
אני מכין בה מלה מן המלים • ואני מקסס
לקאות איד הראש היהודי מזיו לנו טילים •
— ואני חוצה נהרות וגיאיות ושמות של ערים •
עתיקות • ואני רואה עינים אדמות ונוצצות •
ועינים מתות ושוקקות • ואת חכמת המדינה •
ואת חכמת המלחמה ואת אחי על נפש המאוננים •
• והחשבון הלא נעשה אחר-כך — וזה •
• • • בינתים • • •

את החשבון נעשה אחר כך ובינתים • אני •
מרגיש בכל גופי שהם סמך ממים • ואני •
שם, בולדה החרוכה, בפרבריה של צור • ואיכני •
שומע את מקולות הקוראים לי: „עזרו” •
ואני שומע את מכשירי הקשר הקוראים: „עזרו” •
• ואני במחלות האחרות של מבצר הבופור •
ואני נצמד אל קירות ומשיב בצרור • ואני •
פורץ אל תוך ערים חרבות בקרבות מבית לבית •
• ומתיר את שרוכי נעלי בתניונים שבכרמי •
מוית • ואני בסטילים ואני בנחתות, מטביע •
עקבותי על החול • ואני ש מ ח לנגלים הלכנים •
המינפים בצדי הרחוב • ואני ב„כפיר” וב„נסעור” •
ובשכל הלכן שבשמים • — ואת החשבון נעשה •
אחר-כך וזה — בינתים • • •

הבופור

כי לא היה הבדל רב בין צהלת מצביעי „התחיה” •
לבין עקחת חכרי „השומר הצעיר” • • •
אני מקנה שהבופור לא יהיה „חלק מארץ” •
ישראל” ולא נקדש את אכניו ומגדליו • ורי •
לני כי דגל ארו הלכנון מתנופה בגאונה עליו •
הוא זר והוא נכרי ובעיני הוא גר ולא תושב •
• ואם נחמד אותו — הרי יהיה זה כאלו נשפך •
שם דמנו לשוא • ואנא, זכרו את מודעת האבל •
שיראיי כי תחרת על כל טנק וכל מצב: •
„על רס”ן גוני הרניק שנפל בכבוש הבופור — •
אבלה תנועת „שלום עכשיו” • • •

היא הכיס אל תוך תחצרות, אל תוך הסלונות •
• היא ראה את כל חיינו שם דרך כל הכונות •
היא רכז על ראש ובתוך ראש האנשים כמו •
מפלצת שחרה משחור • והוא היה סמל המלחמה •
הוא — הבופור • • •
ושנאו אותו ושטמו אותו במלים ובמבטים •
וחלמו אותו בפחד הילדים במקלטים • ואפשר •
לשאת עלה וית אל כל העולם קיונה • אבל •
הבכצור הזה היה הסיוט גם של הקבוצים ולא •
רק של קרנות שמונה • ועכשו, בצאתם מתוך •
קירות הכסון אל האור ואל האויר • נדמה לי •

אחמות, אני נזכרת השבוע. מוכרעות בשדות-
הקרב, וסופן בנתיבי הקברות. רוח עובר בארני החלקה
הצבאית של בית הקברות בהר הרצל בירושלים. אור
אתרון וצללים על הרי יהודה. חילולת במדים בזכות בקול
רב, מושכות באף, גורפות אל תוכן כאב ובהלה. רעיה,
אמו של גוני, בוכה ובוכה. נתמכת בילדיה, אומרת דברים
לנשים לנחמה. נחמה לא תהיה לה. אף לא מנוחה. היא
זהמנחמים יחידים זאת. החון הצבאי אומר: "המצא
מנוחה נכונה..."

גוני נהרג בקרב על הבופור. משפחתו קיבלה את
ההודעה בבוקר יום שלישי. בערב הקודם הודיע ראשי-
הממשלה בסיוור שם, שבקרב הקשה הזה לא היו נפגעים.
מאות אנשים צעירים עומדים סביב קברו של גוני הרניק
ובוכים. ערב יורד על הרי ירושלים. בן כמה היה גוני
במלחמת ששת הימים? בן 11? 12?

עפרה אומרת: אין לי כוח ללכת אל רעיה.

עפרה נראית לי כאחות בהלה. ארני לא מדברות על
כך. אבל הם אינני טועה, דללחמה שהיתה יחזקה ממנה.
שאולי חשבה שהפסח צריכה על דורה, מטלטלת איתה
עכשיו אל מחוזות שלא הכירה עד עתה. היא ניגשת אל
רעיה. שתיהן בוכות זו ליד זו. מסביב אנשים רבים,
שכבר היו בלוויות רבות. אני רואה ירושלמים מוכרים.
הם שירתו בפלמ"ח ובצה"ל ועברו מלחמות, בזה אחר זה.
עכשיו רואים אותם בלוויות של החברים של בניהם, או
בלוויות של בני חבריהם-למשק בעבר. עכשיו הם קוברים
את בניהם. אנשי הארץ הזאת עייפים יותר מקודם. כך,
מכל מקום, הם נראים בבית הקברות הצבאי בהר הרצל
ביום שלישי לפניתי-ערב.

גאולה כהן מתראיינת לרדיו. גאולה כהן —
אפשר להבין מדבריה — חושבת שעלינו לכסח את השט
הים בלבנון. גם הדאד חושב על סיפוח שטחים אלה
לעצמה. כלומר, ללבנון ההגשנית שיריבה.

איך להירדם בלילות האלה. עטופי ערפל זה
קרב? קודם כול, כדאי לא לזוז במשך היום. לא לכבות
את הרדיו אפילו לרגע. רצוי לצפות במהדורות החדשות
של הטלוויזיה ב-14.00, ב-17.30, ב-21.00 ובחצות, ול-
השאיר את הרדיו פתוח. ב-22.00 אפשר הודות לאמצעים
הנייל, להיות סחוטים. ב-23.00 לבלוע כדור שינה. בחצות,
עם סיום שידורי הטלוויזיה, צונחת השינה, כבדה וטרופה.
לא לכבות את הרדיו. כאשר הוא מודיע שהשעה שלוש
לפנות בוקר, יודעים שאפשר להמשיך לאליסון עוד
שתיים-שלוש.

בשעת ערב מאוחרת פועלים הטלפונים. חברים
שואלים, חברים מה נשמע אצלכם? קיבלתם ד"ש? נו,
שואלים, מה יהיה? ירד אחד, לך, שואל אותי: את יודעת
איך יקראו מעתה למבצר הבופור? נו? אני אומרת:
מצודת-זאב, הוא אומר.

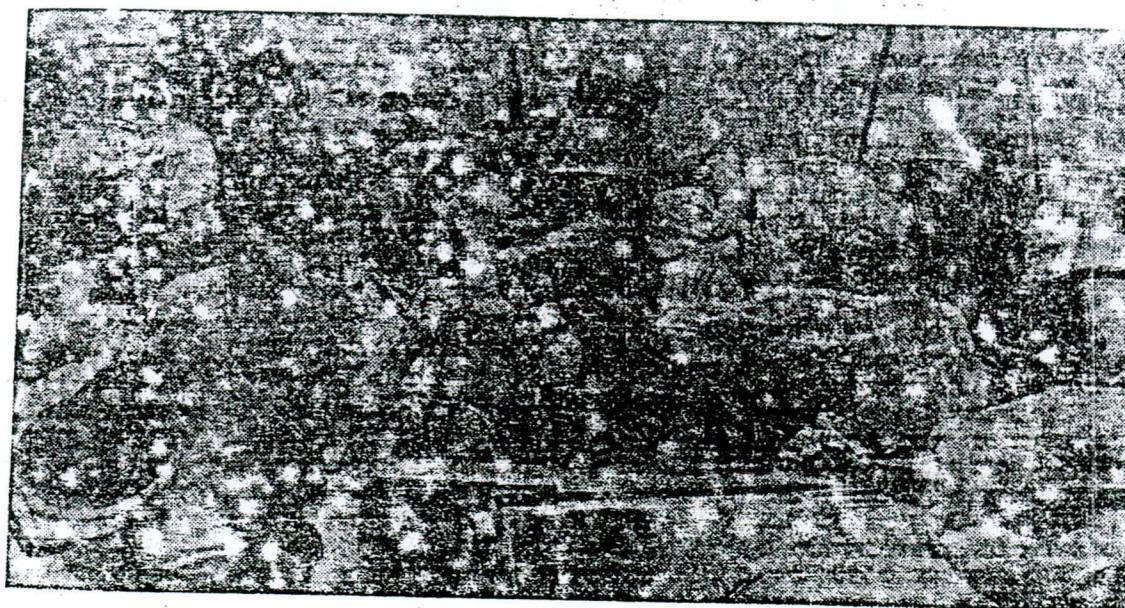
בישובי הצפון, החיים חוזרים למסלולם. זה
מסלול הזה, של ישובי הצפון, קשה כליכך עד שהטאלות
הוקל לכמו" או "איך היה?" נשמעות טפסיות הרבה
יותר מן התשובות עליהן.
ריבוננו של עולם, מילמלה אשה, מבוגרת מאוד, בלוויה
בהר-הרצל, הגב לנו. די.
החיים בישובי הצפון חוזרים למסלולם. במטולה קרב
רים את אבי ברי-זאב.

משהו בתפילת אל מלא רחמים איננו מתיישב
עם הגיוני. "המצא מנוחה נכונה" מתייחס לא לנשואים
בזים אלא למתים. ושנתן של אמהות נחדדת.

צילומים:

יוסי אלמקסיס — י.פ.פ.א.

מערכת החדשות של שידורי ישראל ספגה בידם
שלישי אבדה. רדיו הפח"ו השתתק. "קול לבנון" — אמר
"שבנו" — הודיע שתחנת המוזבלים נהרסה בהפצצה ישי-
ראלית. בימים האחרונים למדו צרכני החדשות האובססי-
ביים למיין את מקורות המידע: קול לבנון, מקורות
צבאיים לבנוניים בבירות, רדיו דמשק, סוכנות הידיעות
של הפת"ח. דובר אה"ל מסור, מפעם לפעם, את "ערפל
הקרב". עלי להודות שערפל זה קטלני לגבי: כאבי
וראש. המיתריים בחזה ובשיפולי הבטן, כל אלה הוצאה
בנורה, יוכחנת, על ערפל הקרב. כשיחפור הערפל, אני
נאמות לצמתי, יבואו כאבים מסוג אחר. ראיתי איך הם
פקדו את עפורה, היא בחורה צעירה, סטודנטית מנהרית,
שלומדת כלכלה באוניברסיטת חיפה. ביום שלישי פגשתי
אותה בנהרית. יש לה פנים יפות, לחיים ורודות וצמה
קלועה היטב מיטלטלת על גבה. עפורה אמרה: זה לא
יום כל-כך טוב, היום מדוע, שאלתי. הבוקר, אמרה,
הודיע לי שחבר שלי נהרג. היא הסירה את מעקפי
השמש שלה בעלי מסגרת שחורה-אדומה, ספגה דמעה
באצבעה וביקשה סליחה וזרה היא בת למשפחה יקית.
בחורה צעירה בשנות ה-20 והאשונה שלת סלחנות, אני
מניחה, לא היו לה בראש. מי היה ובחורה, אני שואלת.
עפורה אומרת: גוני הרגית, נפקדו סירת גולני.

רדיו/טלוויזיה מאת הד"ר בושם

החוק, נהרות, מעלות, ואביבים ?

כולנו מפסידים

יש בופור ויש בופור. יש הבופור בבוקר שלאחר כיבושיו, ויש הבופור ביטחון המכרזי טאווינו שהשתחזרנו מן המפלגת שאימה על ישובי הצפון. הבופור נכבש, הוא כצחור בגאווה, וללא אבדות. (אל! מלא שמעתי זאת כמו אונג, הייתי חושבת שמדובר בהשמדה ודוגית. לאחר מכן השברתי שאולי טעיתי ולא הצויתי להוכיח את הדברים אלמלא באו אחרים ואישרו ארץ הם.) והנה הוא ראש הממשלה על פסגת הבופור, נושם בהנאה, ומשכה את אוויר הפסגות כאילו מדובר באתר תיירות ונופש, ומנהל שיחה כביסה עם קצין צה"ל צעיר שאותו הקרב עדיין ניכרים בו (שוב בגלל כבודו של ראש הרשימה ומנעתי בלכתוב "א"י על דיאלוגי חרישים זה). ויש בופור חורג, כאשר הדם עוד לא יבש עליו, והוא נמסר לרב סרן הדאד ודגלו מוגף שם, כאילו בופור זה גלד חמו הבהורים, ודמויותיהם של כתיבים המדווחים על האירוע מחזירות באלה של לוחמי הדאד. כבר אז כתבתי ללדאי לזכור שהבופור אינו מן הכותל המערבי, הדאד אינו מלך המשיח, אבל זה היה כמו לפני שנות דור.

ויש בופור של לוחמים. בופור של שבעה הללים ופצועים רבים. הבופור של סירת גולני שנכבש בקרב עקב מדם, ושל מפקדה רביסרן גוני הרניק ז"ל שנפל על הבופור, וסיפור הקרב הנועז הוא סיפורו האחרון. הבריספיקר דים של גוני הרניק, מנצחים אותו ואת הקרב בתוכניתה המרגשת עד לדמויות של אורה המריהורמן (שבה, רשת ב') שאינה מנסה, כמנהג הימים האלה, לבחוש ולי חטט במיקרופונים בקריבה הכור אבים של הלוחמים, ואינה שואלת בנוסח אינקוויזטורי מה הם מרד גישים. הוא רק מציבה בפניהם את המיקרופונים כדי שידברו ויספרו.

והם אומנם מדברים ומספרים עדיין כמו הלוחמים, ובסגנון ישיר ראלי טיפוסי של לשון המעטה. ומן הסיפורים, סיפורי גבורה מופלאים, עולה דמותו של מפקדם גוני הרניק, גוני זרע היריעה על בואו לשדה הקרב הפיתה בהם כה ותקווה, וגרמה לאנחת רווחה שד בקצה מכל הנגמשים: גוני שכולם ידעו שאם הוא שם הכל יהיה בסדר; גוני שאחריו הולכים כור לש לכל בקום. גוני שנהרג ב מחלק הקרב כמדור של מחבלים כאשר טיחר את אחת התעלות; /ראיתי כיצד אדם חי הופך בדוע אחד לחפץ, ולא יכולתי לתאבין מספר אחד הקצינים; גוני שחיה אחד מפזילי, "שלים עכשיו" וידוע בדעותיו היוניות.

איך זה מתקשר? שאלת הד מראיית, ובפי הבהורים אין בצעם תשובה, וזה רק אספקט גוסף של הכציאות הישראלית רבת הסתירות, המתגלות ביתר שאת במצבים קיצוניים. אבל גוני הרניק הופך כבר בתוכנית זאת, מבחור צעיר, המבוגר בכמה שנים בלבד מפני קודי, לאגדה; אגדה ישראלית. הד מלווה בכאב רב; ויש לנו יותר מדי אגדות כאלה. ואומר המפקד הצעיר שחשם את מקומו של גוני: "בקרב על הבופור לא היו מנצחים". ויש על הבופור כולנו חפץ

סדגו. וזה הוא גם סיפורן של מלחמות ישראל, שבהן אין מנצחים, ויחד עם לוחמי הבופור, הר מתים והחיים, כולנו מפסידים.

★ ★ ★

התקופה הזו היא תקופה של
והיה לו חלק קטן

הכל ידע בכחירות הארון
אל תו הקבר המעורר על ידי
הצניע בדרגתו של רס"ן גוני הרניק
ז"ל. ה שניות כוסה הארון בעפר
גני זספרים קצרים ותפילות, מטח
ירוק של מישור הכבוד והקצין ש
פיר על ההלוויה הידוע כי חמה.

בית נישפת הרניק שהמה מבק
ר פגיו את האם רעיה הרניק.
היום שישי האחרון חגג פה עד
הבוקר את שיהורון" מספרת האם.
כל הדברים רקדו כאן בין חדשות
להדויות פרט להברית ליחידה שלא
יכלו להגיע בשל המצב הי
ביטחוני. ביום ראשון היה אמור
להשתחרר ס צית מצה"ל אבל חזר
ליחידה לאחר של וצק. במשך שמינה
שנות שמונה היו לי הרבה רגעים
קשים של חלילה ידעתי שהוא ביחיד
דה המבצעת תפקידים מסוכנים. אומ
רים שדווקא ביום בו נהרג — הייתי
בידאגה מאוד אני אני יכולה לאמר
שזה לא היה יוצא מן הכלל. הרבה
פעמים דאגתי מאוד ואז היה גוני
דווקא בית חברים או בסרט. היו
מיקרים הפוכים בהם ישנתי בשקט
בלילה ורק מאוחר יותר נודע לי
שהיה בסכנה. ביום בו נהרג ביקשתי
מבדירה שיעבדו איתי במהלך ב
רדיו שתיכסור לו ד"ש וזה שודר.
הוא לא שמע את פריטת השלום הי
אחרונה ממני.

בחדשים האחרונים השבתי ש
שרות הצבאי כבר מיותר. זה היה
כבר יותר מדי. גם הוא הרגיש ו
החליט להשתחרר. כשהחליט להת
נדב ליחידה אליה הלך חששתי אבל
לא מעתי זאת ממני. ידעתי שלא

רס"ן גוני הרניק ז"ל

יהם ל...
הוא אחת...
דה פלוגות...
הפצועים. אחד הפצועים ש
עיניו לאחר ניתוח ראה את
ואמר: "גוני הציל אותנו הוא הציל
את היחידה." הוא לא ידע שגוני עצמו
לא ניצל. גם דנה לא ידעה.

הוא היה ירושלמי אמיתי מעבר
לעובדה שנולד בירושלים וגדל ב
שכונת רסקו. היה בנפסי ושימש
כראש תדור בבית מוידעין. בעיר
כשהיו פוגעים אותו היו שואלים
דווקא על גוני לא על אף אחד אחר
מהמשיפהר ולא על שאר שירות הי
אחים והאחיות שלו הוא היה ירו
שלמי בדם. למרות שירות בעפון
שמונה שנים היתה לו דירה דווקא פת
בעיר. כאן היה הבית שלו, ההורים
הכל...

אני שייכת לדור שגדל ויזע סו
פורים על מלחמת השחרור וה
פלמ"ח ולא נטל חלק במלחמת ה
שחרור. אביו של גוני דווקא כן
נילחם במלחמה. חמיר רציתי ש
יהיה בו מה שהיו באורי. הוא הלך
בשדות" הפשטות הזו, קאנוניות
מלא דווקא רציתי שיהיה אינטלק
טואל או אדם מתלבט והוא אכן
היה כזה. היה פשוט, ישר, בן אדם.

גוני זיהה עצמו דווקא עם יפי
הנפש השמאלנים. בבחירות הא
רונות הצביע לשל" ולירות שהיה
איש צבא ואסור היה לו להיות פניל
פוליטי היודעה באופן מוחלט עם
"שלום עכשיו". גוני היה רודף שלום.
לדעתי המלחמה הזו מיותרת. גם גוני
חשב כך. דבר, לא יישאנה לאחר
המבצע, בעוד שנה ישוב המצב ל
קדמותו רק הנפלים לא ישובו.

חברתו איטה, אדמונית נמוכת קור
מה ממושך רמת צבי מררה בבכי
לאורך כל ההלוויה. גבית כשעיה
נפוחות מדמע ויסורים אמרה כי אין
לה רבות להוסיף פרט לעורדה
"יתמיד אחרי מות אומרים רק דבר
רים טובים. כשזה נכון זה הופך לכל
כך שדוף שזה נראה מיותר לאמרה.

אני מחכה בסבלנות, מפצירה ולי
בטוף היא נעתרת: "הוא חלם לע
סוק בחקלאות, להיות חופשי ומרשיב
ניק. מאחר וזו תקופה גוראית להק
לאות שיכנענו אותו שיחכה ולא
יפנה מיד למרשב ואז נירשם ללי
מודים בשקולטה לחקלאות והתקבל.
ביום שישי (היום) אמיר היה גוני
לנסוע לארצות הברית, לנוח מכל
תקופת הצבא ולחזור ללימודים. הש
בוע האחרון שלו היה שבוע מאוד
שמה זה היה שבוע חופש מהצבא
לקראת החופש לו ייחל בכל לב."

הקרב על הבופור

מוסיקה

הקרב על הבופור - מוסיקה

חייל: יש אומרים שאם זו לא היתה סיירת גולני הוא לא היה נכבש, זה קרב ש...

סוג הקרבות של גבעת התחמושת במלחמת ששת הימים ו- או קרב על החרמון ביום כיפור זה פשוט לחימה טובה ופיקוד מעולה ויש שהיו שם, פיקוד הם אומרים פנומינלי של גובי שהגיע בכלל בשעות המאוחרות יש אומרים ששמעו את הקול שלו בקשר וזה הכניס שוב בסחון לחלק מהחיילים. והצליחו לכבוש, המומחים אומרים שזה אבדות אפסיות אבל בשביל היחידה בשבילנו, מספיק סיפה אחת והקרב לא היה שווה ולקיחת הבופור בשבילנו היה אגדה חסרת חסרת טעם, כי גם בעבר כבר כל ביצועי הבט"ש שהיו לנו שבין שבין היתר גובי פיקד עליהם. כשנהרג או ניפצע חייל בשבילנו הקרב יצאנו בהפסד ולא בנצחון.

חייל: של ניצחון מלא במקרה ויהיה באמת שלום בלבנון בגבול הצפוני ואני טאמין שההרגשה שלנו כחברים מ.. שחברה יקרים לנו נפלו ומשפחות שכולות ההרגשה תהיה קצת יותר קלות באמת אס... אם יצא מזה משהו בעתיד

חייל: משהו זה הסכם שלום, הסכם כלשהו עם ממשלה לבנונית עם הסורים, אם אפשרות אולי למדינה פלסטינאית אם יפכחו קצת את הראש ויפתחו קצת את העיניים ויראו מה קורה סביבנו כך שאי אפשר היום להתעלם מזה ואני מקווה כחייל היום כחייל שיצאתי בלב שלם למלחמה הזאת במגמה במחשבה תחילה ל.. ומחשבה מאוחרת על ישובי אצבע הגליל והגזרה המערבית, אני מקווה שבאמת נוכל להרויח מזה את מלוא הרווח שהצלחנו מבחינה צבאית גם מבחינה חברתית פוליטית.

קריינית: ארבעה שבועות כמעט מאז כבשו את הבופור, נדב, מפקד הסיירת, גלי קצין בסיירת גולני, אך בתחיל את סיפור הקרב מבראשית. מוטי קצין בסיירת !

מוטי: יום שבת בערב מתארגנים אנחנו מגיעים לצפון באזור אצבע הגליל מתארגנים שם לתזוזה, אנחנו לא כל כך בוחנים צריכים לארגן את כל הנגמשים כמו שאת כל הדברים האלו ומערב אנחנו מתחילים לעבוד, אנחנו עובדים כל לילה, מארגנים את הנגמשים פי כמה מהתחלה לקראת אור בוקר מקבלים תדריך אחרון ממפקד הכח וכמה מלי"ש של מפקד החטיבה לפני זה וזהו, עולים על הנגמשים מתחילים להמתין פחות או יותר בסביבות עשר מתחילים לזוז, נוסעים נוסעים עוצרים, נוסעים עוצרים, שתיים עשרה עוברים את הגדר. עוברים את הגדר אנחנו נוסעים, סה"כ בשלב הזה המפקד הוא לא גובי, גובי.... יש את המפקד החדש של הסיירת שלב מסויים המהירות מתגברת מגיעים לסביבות הגשר בסביבות אחר הצהריים מגיעים לגשר ארקיע עוברים לו על הגשר או ליד למשנה בעיקרון עולים למעלה, מגיעים לקעקעית אל ג'עסאר ומשם אנחנו מתחילים למהר כי אנחנו צריכים להגיע לבופור ואנחנו רוצים להגיע לשם ביום לא בלילה, הקרב בלילה קשה, זה לא מזהים

מוטי: (ממשיך) מזהים בדיוק אתה לא מזהה את הכוחות שלך, אתה לא מזהה גם את הכוחות של... יותר קל ביום אתה פשוט רואה יותר טוב, יותר קל להילחם. עוברים את הכפר, ממשיכים ניכנסים נוסעים כל הזמן ככה לכל אורך הדרך אנחנו רואים אותו למעלה, את המבצר ככה למעלה. מה אני חושב? אני רואה את האנשים מחייכים ואני יודע שזה קצת מוקדם מידי לחייך. אני, אני יותר רציני מהם. יש לי פה, הנה, אני הנהג שלי בנגמ"ש תשאלו אותו את הבעיטות שהוא קצת קיבל (צוחק) הוא יודע מה אני מדבר, אבל בסדר אני, אני יודע שיש מצבים, שמרו על מצב רוח טוב, אני מנצל קצת את ההפוגות קצת לשנה לא ישבתי קצת הרבה, כולנו, בעיקרון רואים כל הזמן שם למעלה, רואים את המבצר הזה, זה מרשים מאוד. מתקדמים, אנחנו כבר מגיעים די קרוב זה, עוד מעט ניכנסים לארנון, זה הכפר שמתחת לבופור ואז ניתקלים, מתחילים, מתחילים לירות עלינו אש, מהבופור למעלה, בשלב הזה גם הערב יורד, כבר ממש דימדומים, אנחנו ניכנסים תוך כדי אש ניכנסים לארנון בשלב הזה יש בלבול, אני לא יודע אם ניקרא לזה בלבול אבל נגיד קצת מהומה בלבול, קצת בלגן, בגלל בעיה שא' ירד הלילה ב' כנראה אנשים זיהו שיורים עליהם מהארנון, לפי דעתי לא ירו אבל לא משנה, זיהו שירו ואז התחילו לירות לתוך הבתים לנקומות להם זיהו, מתחיל להיות שם אש, יש קצת בעיות, מתקדמים הלאה, בשלב הזה, כזה נוצר נתק של הנגמ"ש שלפנים של המפקד, בשלב הזה אני לא מזהה כל כך, יש גם בעיות, פתאום הנגמ"ש שלי מתחיל להישרף לי מבפנים אנשים פשוט כנראה לא זיהו, ירד כבר לילה, שלב הזה כבר לילה, אנשים לא זיהו מה קורה לפנים, אנשים גם יורים, ברגע ש... יש אנשים שזה פעם ראשונה שלהם, בסה"כ רק הקצינים זה היו במבצעים יודעים מה זה הרגשה שיורים עליך ז"א לא חדש, לא כל כך מתרגשים מזה, אנשים שזה פעם ראשונה זה פעם ראשונה אז זה מאד מאד משמעותי, פשוט אנשים נלחצים בנעלים על הנשק שלהם, זה הכל זה מה שהם יודעים. נוצר נתק, אני לא כל כך אחרי המפקד, כי אני באמצע הכח ויש לי בעיה, הנגמ"ש שלי מתחיל להישרף בשלב הזה, משום מה יש איזה קצר בפנים ואנשים קצת לחוצים אצלי אבל לא בורא. בשלב הזה מושיק ניפגע. אני קורא לעצור את ה... בקשר אני קורא לאנשים לעצור את האש להפסיק עם זה זו התגובה על האש מהארנון הבופור עדיין למעלה/ יורים שמה אבל זה... עוד לא, עוד לא הגענו ללחימה עליו, אנחנו עוד לא נלחמים עליו מתחיל להיות שם בלגן, טנק... יש שמה כמה טנקים פורשים ניתקעים אנשים לא יודעים בדיוק לאן, מתחילים כולם לדבר בקשר וגם מושיק ניפגע, קצת יותר מדי בלגן, בשלב הזה כנראה מפקד הכח, גבי שמאזין לרשת, קולט את זה... קולט את זה והוא מכניס את גוני כאן כנראה לתמונה. הוא מכניס את גוני כנראה גוני עם עוד כמה קצינים בנגמ"ש מתחיל ליסוע לכיוונינו, לכיוון מערב לסזרח, ויוצר קשר, מדבר איתי. שואל אותי מה המצב, פחות או יותר מסביר, בכל אופן הוא מבקש שישלחו לו... גוני, מבקש שישלחו אליו נגמ"ש כדי שיגיע, אני מנסה לשלוח נגמ"ש. בשלב הזה אני מחליט שאני יורד מהנגמ"ש להתחיל לסדר את האנשים שם, את הנגמ"שים, אני יורד מתחיל לסדר, גוני בשלב הזה, הוא כנראה תפס איזה נגמ"ש, נגמ"ש חר"פ, והוא מתחיל ליסוע, נסעו כמו משוגעים ובכניסה

מוטי: (ממשיך) לארנן הם התהפכו עם הנגמ"ש. התהפכו איזה שלוש פעמים, קיבל מכה בגב, ז"א אחרי זה פגשתי אותו, הוא אומר לי כואב לי כאן הגב וקצת הצוואר, וסיפר לי איך התהפך. הוא תופש את הרגליים ומתחיל לרוץ. רץ מגיע אלינו אנחנו בסה"כ במרחק של כ- כשבע מאות, שמונה מאות מסר מאיפוא שהוא התהפך. הוא מגיע אלינו וכאן יש בלגן, יש בלגן בכח כל אחד... אנשים נלחצים וכל אחד ימינה שמאלה, כל אחד עושה מה שהוא רוצה, פשוט גוני ניכנס עם הנגמש מתחיל לדבר בקשר, כנראה שהקול שלו מכיוון ש... בוא נגיד כמה ימים לפני זה התחלף, הוא התחלף עם מושיק הקול שלו ששנתיים פחות או יותר פיקד על היחידה או משהו פרק זמן כזה, זה נסך ביטחון באנשים, הם ברגעים.

קרייבית: יוני סמל צוות בסיירת.

יוני: הבנו שקפלינסקי, ניפצע לא הבנו מה ומי. איך הוא ניפצע, אם הוא ממשיך לתפקד אם הוא לא ממשיך לתפקד, בכל אופן הבנו שהוא ניפצע. היה מ"פ חדש לגמרי, משהו בסגנון של שבוע. אנשים כמעט ולא הכירו אותו והוא כמעט ולא הכיר את האנשים שמות שהוא הכיר ביחידה היו בודדים מאוד. הזמן שנישארנו בלי מפקד יחידה היה קצר. כי ככה גוני נפל כמו מהשמיים פיתאום. הוא נפל והתחיל לדבר בקשר. זהו, לשמוע את גוני בקשר זה תמיד היה על הכיפק ועכשיו זה היה עוד יותר טוב, גוני הוא מאד סמכותי, גם ככה וגם בקשר והיה נעים מאד לשמוע אחרי ש... שקפלינסקי ניפצע שוב יש בעל הבית בסה"ה היה די משמח שגוני עכשיו הנוס.

קרייבית: אלי סמל צוות בסיירת, הקשיב לקרב ברשת הקשר.

אלי: אני הייתי בכח השני, יחד עם משה ושהתחילה הלחימה, הלחימה היתה צריכה להיגמר לפנות ערב על הבופור ואנחנו היינו בצד שני, וכל הזמן היינו מעוניינים לשמוע בקשר מה קורה אז פתחנו את מכשיר קשר על רשת שהחברה עבדו בבופור, כל הזמן הקשבנו מה קורה. ואני זוכר כמה קטעים. דבר אחד שקפלינסקי בתחילה עודד את החברה, אומר להם כולם ליישר קווים בנגמשים ולהתחיל לירות והחברה ירו איזה חמש דקות ואז הוא אמר להם עבודה יפה עד פה ומפה להמשיך הלאה. ואז אני שמעתי בקשר שמוטי אמר לקפלינסקי תדליק בשבילי קסנון אני רוצה לזהות אותך, אז הוא הדליק לו קסנון ובדיוק הוא ניפגע והקסנון ניכבה ומוטי שואל אותו קפלינסקי, ניפגעת ניפגעת? והוא לא ענה לו ההרגשה היתה ממש קשה, אני בכל אופן הייתי בצד המערבי וחיכיתי באיזשהו מקום נו... שצריך להיות מפקד או משהו, ופתאום שמעתי את הסמח"ס אומר אף אחד לא לזוז מהמקום גוני יורד אליכם, מאיפוא גוני בא אף אחד לא ידע כי כולנו ידענו שהוא נסע לארצות הברית אז גוני הגיע וגוני עם השלווה שלו בקשר, כולם מחדש, כולם להסתדר במקומות שלהם, איך שהוא מדבר בקשר כן, כאן קודקוד נוקם הוא אמר, (תגובות מדברים ביחד) אז גוני הגיע וקרא לעצמו בכינוי הישן שלו כשהוא היה ביחידה, בכינוי הישן שלו שכולם כיכרו מי זה גם מהקול וגם מהשם שלו שהוא ניקרא ביחידה לפני כן ואני שהייתי בצד המערבי הרגשתי פתאום כל כך בטוח שיהיה בסדר ויש מי שעם החברה עכשיו ואחרי איזה חמש

אלי: (ממשיך) דקות לחימה כששמעתי שהחברה נילחמים שמעתי בקשר שארנון מתחיל להוריד אלונקות למטה והיה לי קשה מאד וסגרתי את המכשיר ויותר לא שמעתי

קריינית: אבי סמל בסיירת היה עם מוטי בקרב.

אבי: הבופור היה שלו. את המפה כבר בתדריכים בלי להסתכל אני חושב ידע. וזה ... גם לגוני/היה קול מיוחד אז כששמעו אותו בקשר, אני חושב שזה הרגיע את האנשים, אני בטוח שזה הרגיע את האנשים. אני לא יודע זה כאילו, כאילו המומחה מתחיל לספל בבעיה קריינית: נדב, מפקד הסיירת.

נדב: לעזוב את השלב הזה ומוזיעים אחורה שקפלינסקי ניפצע וגוני שהיה מפקד הכח בכלל באזור אחר לוקח בגמט ודוהר לכיוון ארנון על מנת לפקד על כיבוש הבופור. חוזר עם הכח בצורה, אני חושב, פנומינלית כי הוא עשה את הדברים המנוגדים לעקרונות הלחימה שמלמדים אבל בעצם זה מה שהצליח לאגד את הכח שהיה בשלב הזה קצת מפוזר בכל אחד במלחמה הפרטית שלו עם בית מחבלים או באיזשהי עמדה, מדליק, הדליק אורות בנגמשים. מה שאסור בעצם לעשות כי זה משבש את המטרה, ובשיירה אחרי שהוא ליכד את כל הכח עלה למעלה עד לבקודה שכבר אי אפשר היה לעלות כמה סיבות. אחד שהנגמשים כבר לא יכלו כי כי התחילו לפרוש, ושתיים הוא החלים שמכאן הוא עולה ברגל כי מסוכן ליסוע בנגמשים הוא הדליק אורות על מנת שידעו איפוא הוא שיראו איפוא הוא האנשים ועל מנת שיתאגדו הוא ראה שהוא חייב לארגן את הכח כי הוא היה מפוזר כל אחד אמרתי עסוק במלחמה שלו והוא הצליח לארגן את הכח במהירות כלפי מעלה הוא אסף את המפקדים, עבר במהירות על מה צריך לעשות, הסביר בדיוק שם כל אחד במקום שלו, ירדו מהנגמשים והתחילו לרוע אני מוכרח לציין שהיו צריכים להיות עם הסנקים, עם הכח סנקים, לעלות למעלה, הסנקים פרשו למטה, פרשו זחלים ולא יכלו להשתתף בקרב, גוני תכנן את הכל, את כל הכוחות מסביב ומוטי לבהל את הקרב עצמו כשעולים למעלה.

קריינית: מוטי מפקד הכח הקידמי.

מוטי: בדרך כלל בלילה לא מדליקים אורות, אבל הוא ניכנס עם אורות, עם אורות פנימה פשוט יוצר ביטחון באנשים, ניכנס עם בגמט ועולה שם לכביש, בשלב הזה גם אני הייתי למטה וגם בגלל שהנגמשים שם נחקעו, לא יודע החלטנו לרדת ברגל, לרדת ברגל ולעשות את כל התכנית פשוט ברגל לא עם נגמשים. גוני נתן את הפקודה אני יורד מהנגמט יורד עם החברה שלי, מפזר את האנשים מגיע לגוני סוף סוף לראות אותו זה בכל זאת קצת מחמם את הלב,

אורה: מה הוא אמר?

מוטי: סיפר לי מה שלומך, זה לחצנו יד. מה הענינים סיפר לי הנה התהפכתי עם הנגמט, אתה יודע מה קרה לי התהפכתי עם הנגמט שלושה גילגולים וכואב לי כאן וכאן, סה"כ אני אני והוא ועוד כמה קצינים שהיינו שם היינו בהרגשה טובה ז"א, לנו זה לא קרה סוף העולם, אז אנחנו מתחילים לא הנגמשים אז קדימה ברגל, לא, סה"כ ז"א זה לא היה הדבר

מוטי: (ממשיך) שעכשיו תיכבדו זה.. ואיך אומרים אתה מתכבד כל כך הרבה אתה רוצה לעשות את זה. פעם. לא משנה אם אתה כן מאמין שצריך לא מאמין שצריך, אתה רוצה, אתה רוצה להגשים את מה שאתה מתכבד

אורה: את העבודה.

מוטי: את העבודה, לעשות זה מה שאנחנו כל הזמן העבודה צריכים לעשות איתה כמו שצריך פשוט איך אומרים זה ה.. היה שמח כזה להיפגש אתה ניפגש עם מישהו מוכר ואתה יכיר אותו, אתה סומך עליו, זה מחמם כזה את הלב. זה היה כזה שמחה הנה פגשנו, והנה קדימה הולכים לעבוד.

קרייבית: גלי קצין בסיירת.

גלי: אני סגרתי ב.. ברגע ששמעתי שמוטי לוקח את הפיקוד כסגן שלו, אני באופן טבעי הפכתי להיות כ.. כביכול סגן של מוטי לנסות ולארגן את הכח גם ניכנסתי אחרון בתנועה על סנת שאני אוכל להמשיך לנהל אש במקרה וימשיכו לירות מהבופור עצמו. באופן טבעי להרגשה טובה גם המשיכתי לירות לשם. אז זיהיתי אור פנס מאחורי ושלוש זמירות שאלתי מי זה ושמעתי את קולו של גובי, העליתי אותו לנגמ"ש שלי, נתתי לו את מקומי, נתתי לו את הקסדה שלי, הפכתי להיות סגנו בנגמ"ש גובי לא היסס לרגע, הדליק את האורות בנגמ"ש, הזדהה שקודקוד הקודם של היחידה, אפשר היה לישמוע מכל הנגמשים דרך כל הפלדות את הנשימה לרווחה ושהוא אומר ימינה החברה הלכו ימינה, ושהוא הולך שמאלה החברה ילכו שמאלה, גובי אמר קדימה החברה הדליקו אורות ונסעו קדימה למרות שידענו שכלי ב.ס. למעלה הידלקנו אורות ונסענו קדימה. ול.. כל אחד חושש לחייו אבל הבטחון העצמי שהיה לנו א' מפני שאנחנו מעריכים את עצמנו מאוד שהערכנו מאוד את המפקד שידענו מה הוא עושה זה נתן את הרגשת הביטחון, הוא הדליק את האורות בסע קדימה. תוך כדי תנועה עידכנתי אותו בערך מה, מה התכניות אם הוא שכח או לא ידע כל כך, הוא לא היה מעודכן כל כך בתכניות של המ"פ החדש, ש.. סיפרתי לו מה קרה עד עכשיו, תוך כדי תנועה במקביל היו בעיות תנועה של.. הנגמ"ש פשוט לא יסע בשטח המסולע שם, הוא הצליח לתמרן אותו כמעט הטהפכנו גם אנחנו ובסופו של דבר עלינו לאיזור בית הקשתות כמאתיים מטר מתחת לבופור, למבצר עצמו, שם התארגנו, שאל אותי מי זה מפקד הנגמ"ש הזה או הכח הזה אמרתי לו שאני, נתן לי פקודה לך תארגן את כל הכח לתנועה, תן לי קסדה תן לי פה תן לי שם נתן פקודות בינתיים ישב רגע המארגן לפי המתודיקה הפיקודית שהוא חייב לתכנן לעצמו שלב אחד לפני שהוא מתחיל לדבר. והוא עשה את זה והוא חשב... מי שיגיד שהוא לא חשב הוא הלך כאינסטינקט, הוא הלך רגע הצידה, עשיתי את העבודה השחורה בשבילו והוא ישב וחשב ותכנן, בנה תכנית הכוונה ואירגנו לו את הכח שלחנו לו קדימה ביסינו לרכז כמה שיותר, בשלב הזה של ההיתקלות הוא שמע במקביל שבסטר נגמשים כ.. ביספחים ליחידה, מסתובבים עדיין בכפר הנגוע הארנון, בשלב הזה התחילו לירות מהכפר למטה המשיכו לירות והמשיכו לירות קצת יותר דרומה, בשלב הזה קרו מספר דברים במקביל, אותי הוא אמר לעזוב

גלי: (ממשיך) את מה שאני עושה, ללכת לחפש את המ"פ הקודם ועובדה שהוא חשב עליו בשלב הזה, הוא שמע שלא מוצאים אותו והוא עבד בשטח. תוך כדי היסתערויות שלנו במגמה להבחית מפוסים למצוא בגמשים ליפתור בעיות כי ירו על האזור שלהם, בדיעבד אנחנו יודעים היום שבאזור של גדב, שקפלן שכב זיהו אותו וירו עליו, ירו באויר ירו עליו המשיכו שם יריות, ו... וגוני ידע את זה ולכן הוא דרש שמישהו יארגן את כל, את כל מה שקורה למטה, את כל הברדק שקורה למטה. למצוא את ה... ושמע בקשר שמספר בגמשים כמוהו מסתובבים בכפר. טוב אנחנו מתארגנים, כמה מלים קצרות למפקדים, סה"כ החיילים יודעים מה לעשות. כמה מלים/למפקדים אנחנו חוזרים בכמה מלים על מה לא עושים איך עושים. וקדימה. מפעילים את הארמילריה, מפעילים תאורה, ו...
אורה: לא אמרתם משהו אולי לחכות, לפי לעשות את זה לפי התכנית המקורית אף אחד לא אמר משהו כזה?

גלי: לא זה התכנית המקורית זה שינוי קל וזה לא...

אורה: אני מדברת על אור יום או חושך, או חושך.

גלי: את העבודה עושים מתי שצריכים. לא... זהו מתחילים לזוז. כח החאן יחד עם הצוות של ארז, נע קדימה הם היו צריכים לקחת את החלק הדרומי, זה מי שמכיר את הנופור זה אזור של האנסנה של שני הבנינים, שם איזה יעד מבוצר יש שם איזה ביקבה מה שניקרא מקום כזה גבוהה עם כמה יעדים, יש עוד איזה תעלה, זה הדבר שלהם ואני שאני מפקד הכח של הכח הצפוני אנחנו צריכים לקחת את הנופור את היעד המבוצר שנימצא למעלה, יש שם עוד כמה עמדות זה התפקיד שלי, עם הצוות של ~~אבו~~. וגוני פשוט, גוני היה אחראי על הכל ז"א, הוא צריך איך אומרים לנהל את הענינים,

חייל: הצוות של ארז מקבל פקודה ויוצא לכיבוש מה שאנחנו קראנו, הביקבה. זה עוד כעין מיתחם שנימצא בסביבות מאה חמישים מאתיים מטר מהנופור דרומה, וזה מיתחם גם כן מבוצר היטב, בצורה יוצאת מן הכלל. ארז פורש את הצוות שלו בתכנון הוא היה צריך לעשות איגוף, בגלל המצב האש ומה שקורה הוא מחליט לחתוך ישר, הוא יודע שהוא הולך לפני שהוא עובר את השדה מוקשים הוא הצטלב עומד לפני הזה ואומר אחרי ורץ. עם הצוות שלו בלי שום כח, את המאה חמישים מטר האלה, של עד מרחק הסתערויות לביקבה, ביקבה זה מיתחם. הוא מספר כמה פעמים בדילוגים, כפי שכתוב בספרים, הוא מספר שזה היה בדיוק כמו באימונים במרחק הסתערויות כשזה בערך עשרים שלושים מטר לפני הביקבה, הוא הכין את הכח הסתערויות נתן את הפקודות המתאימות קם מרים את הידיים כדי לתת את הפקודה וקיבל כדור ביד, קיבל כדור ביד ונפל אחורה, הוא ניסה לקום והוא, הוא בהתחלה לא הרגיש כאבים, ניסע לקום והוא מרגיש שהוא מתחיל לאבד כל שיווי משקל, קם ונפל, קם ונפל, הצוות שלו המשיך מכח האנרציה, מפקודות ההסתערויות, המשיך להסתער על הביקבה. היה שם עוד אקס מעניין שהם פתאום זיהו איזשהם ארבע אנשים הם לא ידעו אם זה מחבלים או שזה כח משלנו, ואחד המחבלים כנראה היה לו זקן ועשו רגע חושבים ובתוך שניות וראו שאין אף אחד בצוות שלנו עם זקן, והכניס לתודעה שאלה מחבלים, הרגו אותם במקום את הארבעה והשתלטו על הביקבה.

חייל: הקיצר-התחלנו לזוז, יובל עלה שמאלה התחיל לירות, צביקה וארז בעו קדימה גם כן התמקמו, אני עם הכח של עבר קצת ממתיך כדי שיגיעו ואז גוני בוחן לי את הפקודה קדימה. שלב הזה, יורים קשה לי לזהות אני נמצא בכזה גם כן בשטח מת קשה לי לזהות מי יורה אני לא רואה... רשפים זה שלנו זה שלהם, יורים אבל, אני לא כל כך אני לא, אני לא מתרגש מזה כל כך יותר מדי עסוק בכל מיני תכניות. אני מתחיל לרוץ לאורך הכביש הכביש הולך כזה בעיכול כזה הולך מתעקל כזה כמעט כמו סיבוב פרסה וכאילו מגיע למבצר, בסוף העיקול שלו כמעט יש הכניסה ליעד המבוצר, משם אנחנו צריכים להכנס, אני מתחיל לרוץ, אני בסביבות עשרים ואחד איש אני מתחיל לרוץ אני מגיע לעיקול, כי זה עוד חמישים מסר לפני הכניסה ליעד אני מגיע שם, בדיוק צביקה שם מימין וגוני נמצא שם, אני רץ עם עשרים איש אני מגיע לשם אני רואה שאני רק עשרה כשאני רץ אני מזהה שמשמאל, אני עובר יש כזה דרך לבנה שהולכת חצי שמאלה למבצר ואני מזהה שיורים שם, זה לפחות שלושה ארבעה כלים מלמעלה שיורים מהירי הזה ניפצעו לי מהכח שלי, ניפצעו לי בידמה לי חמישה ובהרגו שניים.

אורה: ירון היה יחד איתך?

יובל: ירון אחד מהם, ירון, יוסי אני יודע שרז ניפצע שם. (תגובות ברקע) רז פרידמן צפריר ומוריס כולם מהכח שלי, נשארו גם לספל בהם, נישארו לספל בהם ועוד נשארו למטה לספל במושיק החוב... לספל במושיק, החובש ועוד אחד.

אורה: ירון נהרג על המקום?

יובל: אני לא יודע, אני בשלב זה רץ קדימה, אני לא יודע מה קורה.

קרייבית: נדב מפקד הסירות.

נדב: הם התחילו להתקדם שעל ההתחלה אני חוזר היו שני הרוגים. מהצד הראשון.

אורה: מי?

נדב: ירון זמיר ויוסי ליאל. מוריס ספרני ניפצע, ולצוות של יובל שהיה ברתק גם כן נהרג על ההתחלה חייל. גיל בן עקיבא מכפר יהושע, וניפצעו לו כמה חיילים. הכח שהסחפר למעלה הסתער המטרה היתה להגיע לתעלה אחת, ששולטת למעשה על כל המיתחם, שהיא נעה מצפון לדרום. הגיעו ראשונים לתעלות, זו היתה חוליה של אביקס, רז גוטרמן ועמי אבלס בזמן הזה יובל חדל להיות יעיל, כי נחסמה לו האש, הוא עשה את העבודה שלו תוך כדי שהוא מפנה את ההרוגים והפצועים, ניזרקים עליו עוד רימונים, וניפצעים, ניפצעו עוד שניים שלושה חיילים, רק תוך כדי פינוי הפצועים. נכנסים לתעלה ואביקס עוד מספיק ליצעוק עוד תגיעו אחרי, או משהו כזה, איפוא אתם, הוא היה, הוא ורז גוטרמן היו ראשונים, ואז בורא צרור מזיג שבתעלה ולמעשה הרג גם את אביקס וגם את רז, מוסי שמבין שצריך לבוא מלמעלה, פה אני לא יודע אם הוא קיבל פקודה מגוני, או הבין עצמאית שצריך לישאול את מוסי, התחיל לטהר את התעלות בכלל מלמעלה, כשאת המחבל הזה שירה על אביקס

בדב: (ממשיך) הוא זרק רימון ואיזה צרור והרג אותו. אחר כך הוא היה רץ מלמעלה על התעלה, הוא שם מחפה ראש מבטון. מחפה ראש זה כיסוי מלמעלה של התעלה, שידעו שיש ולא ידעו שזה מבטון מזויין ובעוצמה כזאת.

קרייבית: אבי, שבא עם החובשים.

אבי: יוסי אליאל נהרג בו במקום מפגיעה בחזה ובראש. את רז פינה אודי שהוא מילואמניק הוריד אותו למטה רז היה עם כדור בכתף, מוריס כנ"ל פגיעה ברגליים עם איבוד דם די רציני. סיפל בו פזי החובש ומוריס היום שוכב בבית והוא בסדר.

אורה: כמה זמן לקח עד שפינו אותם?

אבי: כמה זמן. אני זוכר שהנגמשי רפואה הגיעו קצת מאוחר והוביל אותם ניצן

קרייבית: מוטי ממשיך.

מוטי: הפצועים בשלב זה הם במקום ז"א, נישארו חברה חובשים וזה למפל בהם אבל במקום ז"א גררו אותם לשטח שלא יורים עליהם אבל לא יותר מזה, עכשיו, בילחמים אתה לא נעצר אם אתה תעצור ל.. כולם יעצרו למפל בפצועים אז בסוף אף אחד לא ישאר כולם או שיהיו פצועים או שיהיו הרוגים דבר שהם צריכים לגמור, אני רץ מגיע לעיקול מגיע לגוני אני רואה שאני רק עשרה אנשים, רק אני ועוד עשרה, גוני כשאני צועק אחורה לאנשים להגיע אף אחד לא מגיע, אני בשלב הזה לא ידעתי שניפגעו, ראיתי שיורים אבל הבנתי אם אתה רץ ואתה עובר אז זה כולם ככה. גוני עושה לי מוטי מה קורה, קדימה, אני אומר לו חכה שניה. כשהתאורה תהיה קצת חושך אני ארוץ התאורה יורדת עוד כמה שניות, התאורה קצת תרד ואז אני רץ קדימה, רץ קדימה ו.. ועובר שם את העיקול את הצומת ימינה שם לבתים ולאנטנה, ומגיע לתעלה. מגיע לתעלה ניכנס שם עם רימון צרור, רואה שהכל בסדר ז"א בדיוק ישר מימיני מגיע כזה עבר אני פונה קצת שמאלה ניכנס עבר מימין יוצא לנו רץ אחד החוצה ישר אלינו, אז הוא רץ כן, והתעלה, התעלה זה דבר צר זה, התעלה שמה היא במיוחד צרה, תיכף אני אסביר לכם למה. התעלה מה זה צר אני ברוך השם רחב אבל אני עוד עם אפוד ואני שפוט לא מסוגל לעבור שם, אני ככה זז ימינה שמאלה קשה (תגובה- לא תיכנסו את הבופור בשבילך) קשה לי לעבור ואני גם מתפעל בשלב הזה מהביצורים זה בטון מזויין כזה כמו מיקלס.

אורה: לא האמנתם שיש כאלה ביצורים נכון?

מוטי: ידעתי שיש תעלה אבל כזה בטון? הקיצור אני בשלב הזה רואה שפחות או יותר הכל בסדר, צועק שם משמאל להשכיב חוליה, נידמה לי חוליה של גיל ואיתן שהם נישכבים משמאל על התלולית אני רואה שעברו מתחיל להתקדם בסדר. אז אני אומר לרזי תעבור אותי ואני ורזי נתקעים אחד בשני אי אפשר לעבור, טוב אז אני בשלב הזה פשוט מה שאני עושה אני יוצא מהתעלה יוצא למעלה מהתעלה ורז עובר אותי ועמי ואני נכנס אחריהם, ואז בדיוק עברו מתקדם קדימה, פיתאום יורים מלפנים ירו צרור מלפנים היה מחפה ראש כזה מלפנים אני מדבר מלפנים זה בסה"כ מדובר בחמישה מטר, ירו צרור מלפנים וזה פגע גם בעברו גם

מוטי: (ממשיך) ברזי, וזה פגע ככה ברקושטים ליד עמי, ועמי כזה קפץ אחורה כזה אני עושה לו מה קרה, פשוט גם ראיתי את הניצוצות לא, לא הבנתי בהתחלה שירו, הבנתי שירו צעק לפנים הנה הם פצועים, עליתי חזרה למעלה ראיתי שזה לא זה, התחלתי לירות קדימה אמרתי לעמי תוציא את הפצועים אחורה לא יכולתי לזרוק שמה רימון ולהמשיך הלאה כי אני לא רציתי ליפגוע בהם, עמי משך את רזי ועבר אחורה, מהשלב הזה התחלתי להיתקדם, בשלב הזה קצת לבד כי פשוט אני, אני שם ועוד ארבעה אני לא, כשאתה המפקד אתה המפקד אתה לא מפחד, זה אחריות זה, אני לא יודע איך להגיד את זה, אתה חושב שצריך לעשות את זה וזה מה שיש, אני מתק... משמאל יורדת עמדת מקח, יורדת למטה יורדת אל הכח של יובל מזה אחרי זה נהרג מישור ונפצעו ארבעה, נהרג גיל ונפצעו ארבעה. אני מזהה את זה אני אומר לאיתן, איתן הרומטיסט, תן לשמה איזה ראננס בשלב הזה אני עוד לא, לא ידעתי מה זה ביצורים אחרי זה כשראיתי את זה הבנתי שיכול היה לירות שמה מאה ראננסים זה לא היה משנה בכלל. דרך אגב שמהעמדה הזו בדיוק אחרי זה גובי נהרג. הוא יורה לשם אחת יורה לשם ראננס עוד אחד בינתיים העמדה מפסיקה לירות אני לא, מחליט להיתקדם הלאה אני מתקשר לגובי אני אומר לו שמע אני פה שלושה אנשים אומר לי בסדר אני מגיע. אני בשלב הזה רואה שאני בסדר, לא יורים עלי כל כך אני מתקדם, פשוט בשלב, אני לא יכול להיכנס לתעלה אז אני רץ למעלה, פשוט זורק רימון זה גובי תעלה כל חמישה מסר זה שני כמה זיגים כל חמישה שישה מסר יש איזה מחפה ראש שבתוכו יש עמדה, זורק רימון רימון מתפוצץ ניכנס עם צרור מגיע משחיל להם ככה מלמטה רימון עמדה וכן הלאה רץ ככה עושה שתי עמדות עובר ככה בשלב הזה גובי מגיע, גובי מגיע צועק לי מוטי הכל בסדר, מרגיש קצת הקלה ז"א עכשיו אני הוא מגיע בידימה לי עם איזה ארבעה אנשים אני ראיתי את שני הקשרים שלו, ועוד איזה אחד שניים שהוא כזה אסף בדרך, גם הקמב"ץ ארי ורדי הגיע ועוד איזה שניים הוא הגיע עם עוד כמה אנשים, הקיצור, אני מרגיש טוב עכשיו כן, פשוט עכשיו אני גם הייתי... אני גם הייתי לוחם וגם הייתי מפקד, עכשיו אני פשוט פנוי, אני יכול רק, רק להילחם ז"א גובי יותר מאחורה יכול ל.. לנהל את העניינים.

קריינית: נדב, מפקד הסיירת.

נדב: כמובן שבשלב הזה גובי כל הזמן מחפה מתאם בין הכוחות ומפקד על כל הכוחות, גובי היה בקו מקביל רק סיפה מאחור, כל פעם הוא הוא נימצא בדרגה אחורה מהכח שמסתתרים זאת השאיפה, הבעיה היא להיפך שהמפקד בדרגה שלו, כמו שלו, עובר סיפה קדימה ואז יש סכנה, מאוחר יותר זה קרה, וזה אחת הסיבות שהוא נהרג.

מוטי: אז אני רץ קדימה בשלב זה פשוט באותה השיטה רימון זה מגיע למסתעפת יש שם מסתעפת ימינה אותה שיטה ממשיכים גומר את המסתעפת אני חוזר כל הזמן אני לוקח הולך אחורה לוקח רימונים קצת, אני זרקתי שם הרבה, צועק לג.. צועק לגובי שהכל מורה ועכשיו אנחנו מגיעים לעמדה, הקשה, אני מגיע לעמדה אותה שיטה ואני עובר אותה אחרי זה זרקתי רימון לתוכה, עובר אותה אני רץ רץ רץ איזה שישה שבעה מסר זה עויין מחפה

מוטי: (ממשיך) זה הכל סגור, הבנתי שפה משהו לא בסדר, חזרתי חזרה, זיהיתי שיש פתח באמצע, ניכנסתי שם רימון לא היתה שום תגובה, טוב, המשכתי הלאה, אני המשכתי הלאה גמרתי את התעלה פתאום אני שומע שיורים מאחורה, מה קרה. היה שם מישהו מחבל אולי כמה, והוא התחיל לירות, אז גובי צעק לי תעצור, בשלב הזה והוא התחיל לנהל שמה את ה... פשוט לסהר שם את העמדה הגדולה הזאת וזהו זאת היתה העמדה של המקח שמיקודם ירו על יובל שעליה יריתי... יריתי גם את הראנאסים, לא אני איתן, אני מסתכל כזה חצי עיין אחורה, אני רואה פחות או יותר רצים מפתח יש שני פתחים מצד אחד של התעלה בצד שני ויש את הפתח באמצע של המיקלע, גובי רץ שם מצד לצד מכניס רימון כאן רץ לצד שני מכניס רימון לצד שני, ואז הוא עבר באמצע הוא לא זיהה שיש פתח באמצע כמוני, אני גם כנראה לא, אני המשכתי הלאה, לא זיהה שיש פתח באמצע והוא עבר ליד הפתח, והמחבל פשוט ירה בו משם. והוא ניפגע אני לא יודע בדיוק אבל **אורה:** אתה ראיתי איך שהוא ניפגע?

מוטי: אני לא ראיתי אותו ברפל, אני רק שמעתי אריק צעק לי מאחורה, מוטי גובי נפגע, הסתכלתי אחורה, היה איתי עוד שני אנשים, אמרתי להם תלכו כאן. רצתי אחורה עד שאני הגעתי זה היה עניין של חצי דקה זהו, הוא כבר לא היה חי. ניסו ראיתי שם לחבוש אותו, בתחבושת, בתחבושת אישית, הוא כבר, זה, הוא כבר לא היה חי, **אורה:** ניפגע על המקום?

מוטי: כנראה שכן, זה אני פשוט הייתי כזה, לא יודע, כזה המום, לא שאני חשבתי לא שהרגשתי באותו רגע צער או משהו, אני הייתי פשוט המום, ככה אני ראיתי אותו לפני כן שבנה רץ כזה, מלא חיים רץ וזה ופתאום כזה חפץ. פתאום ממש נהפך להיות חפץ. כמו אבן. המעבר הזה מחיים לדומם, זה היה דבר כזה מופתע כזה בעיני למרות שביתקלחי, מקודם, ניפצעו ונהרגו וראיתי אנשים נהרגים אבל בשניה הזאת ואני אחרי זה כל הזמן זה מה שחשבתי, אמרתי איך זה בשניה מחיים בהפכים להיות חפץ כזה דבר דומם. זה דבר שמאד הפליא אותי.

חייל: באופן טבעי אני מאמין שכל אחד מאיתנו ידע איך להתנהג ברגע שזה ביגמר. וכך מוטי התנהג בקור רוח ובגבורה למעלה ככה החיילים התנהגו בתעלות, כך כל אחד מאיתנו התנהג בכל אחד מהמשימות שהוטלו עליו, ואחת מהמשימות שגובי אמר וזה להמשיך קדימה, וזה להמשיך קדימה כלומר עם הכח שיש לנו זה ליגמור ולכבוש את הבופור צריך ואם זה צריך ולגמור ולטהר את הכפר הערבי, ואם זה צריך אז לחזור היום לשיגרה של היום בשאיפה לשיגרה של היום זה, זה לחזור ולהמשיך להתאמן, וזה בדיוק מה שגובי טען וזה בדיוק מה שאנחנו היום מנסים ועושים. למרות שלכולנו עצוב כולנו במעמקי ליבנו שבורים כביכול אבל שבורים במא של הרגש שבור, הראש אצל כולנו למעלה, וכולנו מסוגלים לתפקד, וכולנו תיפקדנו במשך המלחמה גם במשך או סליחה, גם אחרי שעה מגמר לחימה שלוש שעות, מאותו רגע שהחברה נפלו. וגובי אישית נפל. ז"א את גמרנו לכבוש ירדנו למטה מילאנו את המשימות עד תום. כולנו עצובים אבל הראש של כולנו למעלה

אורה: תגיד , ראית איך שגובי בהרג?

חייל: לא. אני לא הייתי לידו אני יודע מהסיפור ש.. הוא זרק, קם ליזרוק רימון על המחבל שהיה בפנים, ולגובי היה בסחון עצמי רב, וזה לא שהוא לא פחד, הוא פחד, והוא פחד לפני הקרב, ברור שהוא פחד וכולם פוחדים, השאלה איך מתגברים על זה וגובי התגבר על זה, יפה מאוד אני ניפגשתי עם זה לא רק הפעם, ניפגשתי עם זה גם בפעולות בשטח קודמות, הוא ידע לעבוד, ידע איך להתגבר על הפחד וזה היה חשוב מכל, הוא ידע איך לדבר בקשר וזה חשוב מכל, וזה משרה הרגשת בסחון על כל חייל וחייל ברגע שיש לך ציר בסחון הוא יודע איך לעבוד והוא יודע איך לעבוד מבחינה מכנית השאלה אם הפקודות הפולסים חשמליים מהראש ליד, להדק פועלים, ואחרי ששומעים את זה הם פועלים טוב יותר.

קרייבית: יוני עם הצוות תסיר מגיע מאוחר יותר.

יוני: אנחנו הגענו לשם, גם כן באופן עצמאי אחרי שלחצנו הרבה מאד על מוסי שנזוז משם אז זזנו אחרי אני לא יודע, לא בדיוק... לא בדיוק כמה זמן, היו עוד יריות שמה אבל פחות או יותר אחרי ש... אחרי שלמעשה כל האש מוקדה אל אותו מחבל שהסתתר בתוך הכוך שלו. אז הגענו ועברנו, נכנסנו בהתחלה לתוך התעלות, באופן טבעי כמו ש... כמו שגם הכח העיקרי עשה. וגם אנחנו מהר מאד הבנו ש... שהולכים בחוץ ולא הולכים בפנים אז גם אנחנו יצאנו מהר מאוד מהתעלות והתחלנו להגיע קדימה, שמה מוסי כבר... כבר בטל את הפיקוד על העסק, אחרי שגובי בהרג, ו... עוד אנחנו כשנכנסנו אז ממש בתחילת התעלה, רזי וענו שוחררו חשבתי שעוד אפשר לעשות משהו איתם, לבסות להנשים להחיות, התקרבתי בדקתי, הבנתי שכבר מאוחר מדי, ואז התקדמנו ולפי חלוקת כוחות שמוסי הקצה, שכבנו בחיפויים לכל הכיוונים, לכיוון המבצר לכיוון המסך התעלות, לכיוון כל מיני כוכים שאפשר לצאת מהם ושמה היינו בערך מעשר ורבע עד הבוקר, שמה גם באמצע ככה פחות או יותר באמצע הלילה, לא כל כך, לא כל כך היתה לי תחושה של זמן, אבל פחות או יותר באמצע הלילה ראינו, אנשים יורדים מהמגדל יורדים משם או שזה איזשהם דמויות יורדות אחרי מה... ואחרי זה ראינו בבוקר שזה היה סולם חבלים,

אורה: לא יריתם לעברם?

יוני: כן ירינו, כן ירינו. אני לא יודע מה בדיוק התוצאות של זה, אני לא יודע אם זה היה אנשים או לא היו אנשים, בכל אופן ירינו ושכבנו כל הלילה בכאלה חיפויים לכל הכיוונים, העליה היא תלולה מאד ו... וקשה מאד לעלות כשתי... כשני הידיים על הנשק, אז זה היה שלב שהיה די מסוכן, לעלות ככה בחיפויים הדדיים, עלינו למעלה למעלה, הגג של הבופור נראה כמו מסבנת, כל מסר יש שני מסר חור. לכל מקום כזה זרקנו רימון או שניים, וירינו לכל חור כזה, בסה"כ... (אורה: לא היתה אש...) לא היתה שום אש, לא היתה התנגדות בכל השלב של הלחימה של הבוקר לא היתה שום התנגדות, בכל זאת זה היה... לדעתי לפחות זה היה די מפתיע אני חשבתי שיהיה שם משהו, זהו גמרו את התעלות, את

יוני: (המשך) התעלות, שמנו איזה דיגלובשיק למעלה,

אורה: ואיך היתה ההרגשה.

יוני: הכל היה בצל.... בצל זה שאנשים בהרגו שם. ועוד לא עשינו ניתוחים ועוד לא חיסנו אבל היתה איזשהי הרגשה שהיה אפשר היה אולי אחרת. בסה"כ היתה ליכאורה היתה צריכה להיות הרגשה טובה מאד והרגשת סיפוק ברגע שהיינו למעלה ושמו שם איזה דגל וכל מיני כאלה דברים שצריכים להיות כביכול מספקים ו... ובסה"כ היתה הרגשה די קשה, ניקרא לזה הרגשה מעורבת, שנפלו שמה המון אנשים, והמון אנשים ניפצעו ולא ידענו בדיוק... בדיוק בדיוק מי בהרג ומי נפצע כל מיני חלוקי דעות והכל היה כל העסק היה למעשה ב... תחת הרושם הזה של פצועים והרוגים, זהו שוב... אין פה מה לדבר על מחיר יקר או לא יקר, יותר מדי שילמנו פחות מדי שלמנו זה לא שייך, בכל מקרה הרבה מאד אנשים יקרים איבדנו שם וזה העיב מאד על שמחת הניצחון. ככה, גוני הוא אחד המפקדים היחידים שהיה לי בצבא שאפשר להגיד עליו שהוא היה ממש נערץ, כל היחידה לחיוב אני אומר רקדה לפי החליל של גוני, גוני החזיק את הרסן חזק מאד. והכל עבד תחת, תחת הסכמתו שום דבר לא היה אפשר לעשות מאחורי הגב, וזה התבטא גם בקרב ו... אני בתור אני בתור חייל ותיק ביחידה, הלכתי, הייתי מוכן ללכת אחרי גוני... ממש בעיניים עצומות, היה משהו, גוני בהרג זה היה מכה די רצינית, מכה שבסה"כ היה קשה לעכל אותה גם מבחינת זמן וגם מבחינת עיתוי זה לא היה הזמן לקבל כזאת הודעה, וגם שאחרים בהרג זה בכלל זה... זה דבר שקצת, בהתחלה לא נעים לך כי אתה לא... חברים כל כך קרובים ש... בהרגים אתה ככה ליכאורה לפי הכללים אתה צריך ליפוג במקום ולהתמוסס וזה לא קורה ואתה בהתחלה צובט את עצמך אם אתה בסדר אולי אתה לא בסדר, חברים כל כך קרובים שהיו איתך שנתיים וחצי בצבא ויותר. בהרגים ואתה נשאר כמעט קפוא, אז אולי אתה לא בסדר, אז ככה בניתוחים מקומיים שעשינו ביננו, אז מסתבר ש... שלא אני היחיד ולא החברה שלנו הם היחידים ככה זה פשוט. אולי זה מין מנגנון הגנה שאתה מפתח במשך המלחמה, שאתה מן מנגנון כזה שאתה לא לא, לא פגיע כל כך, ו... זהו ככה פחות או יותר זה היה עם ה... ההרוגים שנהרגו על הבופור. לא נפלנו ו... והיה קשה מאד אבל אני חושב שהמשך התיפקוד היה... היה טוב מאד.

קרייניט: ארי מספר על גוני שעימו עבד זמן רב.

ארי: אני זוכר שגוני אמר, שהיחידה איך שהוא רואה את זה, הצורה שנמדדת היחידה ולא איך היא מתפקדת בזמן שיש מפקד אלא אם הוא מצליח לבנות את היחידה בצורה כזאת שאפילו אם המפקד מתחלף, מפקד, נגיד יצא לחופש, כשאין מפקד כמה זמן תמשיך לעבוד תמשיך לרוץ באותו קצב, באותו קצב עבודה, עד שתבוא הנפילה, ומה שגוני בנה ביחידה, זה יחידה כזאתי, זה גם, זה לא רק גוני זה כל היחידה זה אנשים מסוג כזה, שאני חושב האורך נשימה של היחידה הוא כזה ארוך, שיקח הרבה הרבה זמן עד ש... עד שתבוא הנפילה, אני חושב הרבה בזכותו של גוני.

מוטי: אני זוכר שהגענו לעמדה הראשונה, ועברו ורזי בפצו, ואתה יורים עליך וכל מה שבראש שלך זה רק להכניס את הראש מאחורי התלולית ושיבואו להוציא אותי, לא יודע מה שיבואו להוציא אותי, אז מה שאני חושב, אני זוכר, את סירת גולני יבואו להוציא אותנו ואז רק אתה חושב סירת גולני זה נתן לי כנפיים זהו, ואז התחלתי לעבוד לבד, קרייבית: בדב מפקד הסיירת.

בדב: אני לא יודע אני מכיר את גוני כבר שנה וחצי שהוא מפקד יחידה הייתי בערך שנה הסגן שלו. הוא התנהג כמו שהוא התנהג תמיד, זה לא היה גדולה בעצם מי שהצליח להתנהג בקרב, כמו שהוא מתנהג תמיד, אז הוא יוצא מנצח בסוף. כי הבעיה בקרב שמאבדים את הראש ואי אפשר להתנהג כמו שמתנהגים תמיד, ואי אפשר להיצמד לתוכניות, שתיכננת ולהחיות דברים חדשים בהתאם להתפתחות הקרב, והוא כאן היה מסוגל כי הוא היה שקט, ורגוע והפקודות היו פקודות, ובהתחלה אני מוכרח לציין עד שהוא אירגן את הכח לפני הכניסה, הרגלית לקרב על הבופור אז הוא עשה דברים כאילו מנוגדים לתורת הלחימה אבל הם בעצם אלה שהצליחו כן ליצור את האפשרות להיכנס לחימה, וזה צריך להיות מפקד גדול ולחשוב בצלילות כדי, לעשות את זה, אני מזכיר שכל זה תחת אש יורים וגם הפיצולים שנעשו בשלב הסופי היו תחת אש תופת של המחבלים כל כח הלך לאן שצריך ללכת למרות שהיו לו הרוגים ופצועים. והיתה אש והוא המשיך להסתער זה בסיפורים בשמע... עד שאנשים לא יודעים ולא מבינים מה זה כשירים ממקלעי נשק ויש שלושים מחבלים על הבופור שם, אחרי זה מצאו שלושים גופות שירים, אתה בתורך כזה בעמדה כזאת נחותה צריך להתפצל לעבוד לפי התכניות, לא לאבד את הראש, אז מי שעשה את זה מבין על מה אני מדבר. היו לו דעות מאד ^{מנוגדות} ומאד קיצוניות. הוא לא הסתיר אותם, אבל זה לא התקשר בכלל לעבודה הצבאית וראינו את זה. ורח: איך זה לא התקשר באמת?

בדב: איך זה לא התקשר, כי חייל זה חייל והוא מקצוע, הוא לקח את העבודה שלו כמקצוע בששון במח שלא, להיפך עם כאבי לב, הרבה הרבה גם בגלל המחשבה בגדול, כי מהו ומה ועוד יותר מה עם ההרוגים והפצועים שיהיו, כשבדיעבד אני יכול להגיד שליחידה זה היה אסון. הצבא יצא מנצח אנחנו יצאנו מפסידים, ואני חושב שכל החיילים חושבים ככה. וזה צריך להדגיש למדינה הצוהל, שהאנשים שנלחמו באמת זה לא אלא שצעקו ברחובות, הם לא ניצחו הם הפסידו, והם מרגישים ככה. למרות כל כל ההשגים הצבאיים שאני לא מזלזל כהוא זה. צה"ל השיג ניצחון צבאי מזהיר אבל המצב האנושי והאנשים שבאמת נלחמו, זה הפסד ולא ניצחון.

קרייבית: ירון זמיר - עין דור, יוסי אלי - אל - כפר תבור, רז גוסרמן - העוגן, אביקם שרף - בית זרע, גיל בן עקיבא - כפר יהושע, גוני הרניק - ירושלים, נפלו על הבופור בשישה ביוני, אלף תשע מאות שמונים ושתיים.

מאיר, דודי, ניצן, וכל האחרים.

(מוסיקה)

קרייבית: (ברקע מוסיקה) תודתנו נתונה למפקדי סירת גולני וחייליה, בדב, גלי, מוטי, יוני, ארי, אבי, אלי, דודי, מאיר, ניצן, וכל האחרים.

(מוסיקה)

קריינית: ערכה: אורה תמרי הרמן

הקלטות: אבנר גל, נחום יונה ואלכסנדר נפתליסון

קראה: כרמית גיא.

(מוסיקה)